

ὁ φίλος τοῦ παιδιοῦ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ (Έγκρ. 9)24151)

Διευθυντής : ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

□
Ἡ εἰκόνα τοῦ ἔξωφύλλου μας εἶ-
ναι ἀπὸ τὸ διήγημά μας
«ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΚΟΥΤΣΑΡΟΙ»
ποὺ δημοσιεύεται στὴ σελίδα 54
(Σχέδιο : ΑΝΤ. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ)

□

—Μὴν κάνεις καμιά κουταμάρα καὶ
σταθεῖς, φώναξε ὁ Κουσέτης στὸν Βαγ-
γέλη.

53

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ

ΟΛΙΣ οι Γερμανοί σκληράσανε την Έλλάδα, πολλοί Έλληνες αποφάσισαν να φύγουν κρυφά και να πάνε στην Αίγυπτο, όπου ο Ελληνικός στρατός πολεμούσε στο πλευρό των συμμάχων για την ελευθερία της Ευρώπης. Την εποχή εκείνη ένα τέτοιο ταξίδι ήταν πολύ επικίνδυνο, γιατί οι Ιταλοί και οι Γερμανοί φύλαγαν τη θάλασσα με δεκαπλάσια μάτια. Κανείς δεν μπορούσε να ταξιδέψει, αν δεν είχε ειδική άδεια από τη Γερμανική Ναυαρχία. Όποιον κι αν έπιαναν πάνω σε πλοίο, τον έπαιρναν μαζί τους, τον έρριχναν στη φυλακή κι ύστερα από λίγο τον τσεκάρουν, αφού προηγουμένως τον βασάνιζαν με τον πιο απάνθρωπο τρόπο. Για να πάει, λοιπόν, κανείς στην Αίγυπτο, έπρεπε να μη λογαριάσει τη ζωή του.

Οι Έλληνες όμως, όταν πρόκειταν να πολεμήσουν για την πατρίδα τους, δεν σκέφτονταν το θάνατο. Έτσι, μία κατασκοπική νύχτα, έμπαιναν σ' ένα καίκι καμιά δεκαριά άνθρωποι και τραβούσαν για τη Χίο, τη Μυτιλήνη ή τη Σάμο. Ταξίδευαν μονάχα με το σκοτάδι, γιατί με το φως υπήρχε κίνδυνος να τους αντιληφθούν τα εχθρικά περιπολικά και να τους δουλεύουν. Άλλα και τη νύχτα ο κίνδυνος δεν ήταν μικρότερος. Τα γερμανικά αεροπλάνα έρχονταν φωταβολίζοντας κι έρευνούσαν το πέλαγος πέρα ως πέρα. Και το καίκι που ταξίδευε προς την ελευθερία έπρεπε νύχτα με γαλήνη να μη φανερωνόταν...

Όσοι σ' οι φυγάδες, αν κατορθώναν να φτάσουν στα νησιά που προαναφέραμε, από κει και πέρα ήταν εύκολο να περάσουν στα μικρασιατικά παράλια, γιατί, όπως ξέρουμε από το χάρτη, η Σμύρνη δεν απέχει πολύ απ' τις ακτές τους. Από τους πρώτους—πρώτους, που ξεσηκώθηκαν στον ιερό αυτό πόλεμο ήταν οι Ίκαριώτες. Ένας απ' αυτούς ήταν κι ο καπετάν Γιώργης Ζήσης ή Αγκυλάτος, ώληνός παλαιός και παλαιότητας δύο πενταεκαετητίων 120 τόνων, που τα έλεγαν «ΒΑΡΒΑΡΑ» και «ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ». Με τα καίκια αυτά, ο Καπετάν Ζήσης έκανε πολλά ταξίδια στη Σμύρνη. Το πλήρωμά του ήταν δύο λευκονότια, ο Μιχαήλ Πλάκας κι ο Γιώργης Κούρης. Από το 1941 ως τα μέσα του 1944, γλύτωσε πολλούς Έλληνες και Άγγλους αξιωματικούς, που τους κυνηγούσαν οι Γερμανοί να τους πιάσουν για την πατριωτική τους δράση.

Οι περιπέτειες του καπετάν Ζήση είναι αφάνταστες. Οι Γερμανοί όμως πήραν ειδηση τη δουλειά που έκανε και πήγαν στο σπίτι του, στην οδό Ευρυδύμους 21, να τον πιάσουν. Εύτυχως τα κατάφερε και ξεγλιστρήσε από τα χέρια τους την τελευταία στιγμή, ειδοποιημένος από κάποιον συνεργάτη του. Οσάυτο ο ήρωικός Έλληνας ήταν αδύνατο προς το παρόν να συνεχίσει τα ταξίδια του. Γι' αυτό αναγκάστηκε να παραχωρήσει τη θέση του Γιώργη Πυροβολικό, ένα Άντρομπο παλληκάρι, που δεν τον τρωμάει ούτε οι φουρτούνισμασμένες βάλασες, ούτε οι Γερμανοί. Ο Πυροβολικός πήρε για πλήρωμά του τον μικρό του γιό Λεωνίδα, μόλις δεκαεπτά χρονών, μαζί μ' ένα φίλο του της ίδιας ηλικίας—κατά ηλικία, το Βαγγέλη Μουστέτη ή Χρυσάνθο. Τα ταξίδια στη Σμύρνη άρχισαν αμέσως. Πήγαν κι ήρθαν πολλές φορές, γλύτωσαν ένα σωρό Έλληνες και Άγγλους πατριώτες, μα σε μία αποστολή ο Πυροβολικός προδόθηκε στους Ιταλούς, που πήγαν και τον έπιασαν προτού ξεκινήσει. Εύτυχως τα παιδιά έλειπαν κείνη την ώρα. Αφού τον βασάνισαν μία ολοκληρωμένη δοσολογία να όμολογήσει τους συνεργάτες του, όταν είδαν πως δεν έβγαζε μιλιάν, τον πήσαν και τον τσεκάρουν μαζί με τρεις άλλους Έλληνες νησιώτες, που δούλευαν κι αυτοί στις μυστικές διαφυγές για τη Μ. Ανατολή.

Όταν τα παιδιά έμαθαν τη σύλληψη και την έκτελεση του καπετάνιου αντί να τρωμάξουν και να τα παρατήσουν, πήγαν άμεσα στο Πόρτο-Ράφτη και έπικεφάλτηκαν τον λιμενικό αξιωματικό κ. Κωνσταντίνου.

—Είμαι ο γιός του καπετάν Γιώργη του Πυροβολικού, του είπε με θάρρος ο Λεωνίδας. Ο Πυροβολικός μου έλεγε πως είσατε μεγάλος πατριώτης κι ότι τον βοηθούσατε όταν ζούσε. Τώρα σάς παρακαλώ να βοηθήσετε και μένα...

—Τι θέλετε από μένα, παιδιά μου; τους ρώτησε συγκινημένος ο αξιωματικός. Θα κάνω ό,τι μπορώ για να σάς βοηθήσω. Πέστε μου μόνο σε τι μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος...

—Το καίκι του πατέρα μου βρίσκεται άρραγμένο στο λιμανάκι σας. Οι Ιταλοί, που τον έπιασαν, δεν ήξεραν πως ήταν δικό του. Θέλουμε, λοιπόν, να μας το δώσετε, για να φύγουμε άποψη κίονας για την Ίκαρία...

Ο κ. Κωνσταντίνου έμεινε κατάπληκτος από το θάρρος των δύο παιδιών, κι' αποφάσισε να

τους το δώσει, γιατί αν έμεναν στο Πόρτο-Ράφτη, υπήρχε φόβος να πέσουν στα χέρια των Ιταλών, που σίγουρα θα τα τσεκάρουν κι' αυτά, χωρίς κανένα οίκτο. Αφού, λοιπόν, τους εξήλασε με απαραίτητα τρόφιμα, κουβέρτες και πετρέλαιο για το καίκι, τους εχάρησε καλό ταξίδι. Έτσι μόλις νύχτωσε, τα δύο βαπόρια πήδησαν στο μικρό τους σκαφίδι και ξεκίνησαν για το νησί τους, την Ίκαρία.

Από το σημείο όμως αυτό αρχίζει μία καινούργια περιπέτεια, ανάλογη με κείνη που πέσαναν όλοι σχεδόν οι Έλληνες που ταξίδευαν χειμώνα καίρο, μέσα στην άγρια νύχτα. Τρία μερόνυχτα πάλευαν με τη θάλασσα. Ήρες ολοκληρές, καθισμένοι στο δίκι οι δύο μικροί φίλοι, προσπαθούσαν να κουμαντάρουν το πλοίο, που τραβούσε στα τυφλά μέσα σε κείνο το σάλαγο του αέρα και της νεροπύλης.

Τα ζημιώματα της τρίτης νύχτας κι' ενώ η θάλασσα εξακολουθούσε άκαμψη να βράζει, σε μικρή απόσταση από το καίκι, ένας καταμαυρός ογκος φάνηκε ξαφνικά ν' αναδύεται μέσα από το κατασκοπικό πέλαγος και να κατευθύνεται ολόισι κατάναντα τους. Τα τολμηρά Έλληνόπουλα, έμειναν άφωνα για μερικά δευτερόλεπτα από την εκπληξη και τον τρόμο. Γρήγορα όμως συνέλαβαν κι' άρπάζοντας το τιμόνι, το έστριψαν σε άλλη κατεύθυνση. Γιατί μονομιάς κατάλαβαν πως ο σκοτεινός εκείνος ογκος που ξεφύτρωνε έτσι αναπάντεχα μπροστά τους, δεν ήταν παρά υποβρύχιο. Φιλικό όμως ή εχθρικό; Την ίδια στιγμή, μία φωνή που τη δύναμεν ή κοντραμάριναν, τους πρόσταξε με σπασμένα ελληνικά, να σταματήσουν επί τόπου.

—Μην κάνετε καμιά κουταμάρα και σταθείς, είπε ο Μουστέτης δυνατά στον σύντροφό του, για ν' ακουστή η μέσα σε κείνο το σάλαγο. Είναι γερμανικό υποβρύχιο και σίγουρα θα βέλησει να μας πιάσει...

—Για τρελό με πέτασαν; αποκρίθηκε με τον ίδιο τρόπο ο μικρός καπετάνιος. Δεν έχω σκοπό να βρω την τύχη του πατέρα μου! Εύτυχώς το καίκι, με την απότομη στροφή που έκανε και με τη φουρτούνα που έπικρατούσε, δρέθηκε σε μεγάλη απόσταση από το εχθρικό σκάφος. Και τότε άρχισε ένα τρομακτικό κυνηγητό ανάμεσά τους. Ο μικρός πλοίομενος και το υποβρύχιο. Στο τέλος, είδαν κι' αποδείξαν οι Γερμανοί πως δεν μπορούσαν να πιάσουν τους μικρούς κουρσάρους, κι' έβαλαν μπροστά τα πυροβολικά τους. Το σκοτεινό πέλαγος γέμισε φωτιά και ατσάλι. Ο Λεωνίδας όμως που ήξερε σπιθαμή προς σπιθαμή το Αιγαίο, κατάφερε να οδηγήσει το καίκι του σ' ένα ξερονήσι κοντά στην Ίκαρία, την Κουρούση, όπου τα νερά ήταν αβαθή και δεν μπορούσε το υποβρύχιο να ζυγώσει. Έτσι, αφού τους έριξε πάνω σε κείνο το βράχο μερικές κανονικές χωρίς αποτέλεσμα—γιατί τα παιδιά χάρθηκαν μέσα σε μία βαθειά σπηλιά—αναγκάστηκε να τους παρήσει και να ξεφύγει στη φανταστική νύχτα.

Φτηνά τα γλύτωσαν! είπε αναστενάζοντας ο Λεωνίδας Πυροβολικός στο σύντροφό του. Λίγο ακόμα και θα γινόμαστε μεζές στα σκυλόφαρα... Μας βοήθησε η Παναγιά ή Γοργόνα! αποκρίθηκε ο άλλος. Κοίτα τι ώραίο ζήμηρομα, Λεωνίδα! Το νησί μας φαίνεται ολόκληρο από δω... ΠΟ την Κουρούση, σε μία δυό ώρες περίπου, τα παιδιά έφτασαν στην ακτή τους, όπου τους περίμενε ο πατέρας τους, ο οποίος τους έπαινε για το θάρρος τους και τους συμβούλευε να μην ταξιδεύουν πια από δω και πέρα, γιατί η θάλασσα είναι πολύ επικίνδυνη. Τα παιδιά όμως, που είχαν ήδη φανεί ολόκληρο από δω... Μας βοήθησε η Παναγιά ή Γοργόνα! αποκρίθηκε ο άλλος. Κοίτα τι ώραίο ζήμηρομα, Λεωνίδα! Το νησί μας φαίνεται ολόκληρο από δω... ΠΟ την Κουρούση, σε μία δυό ώρες περίπου, τα παιδιά έφτασαν στην ακτή τους, όπου τους περίμενε ο πατέρας τους, ο οποίος τους έπαινε για το θάρρος τους και τους συμβούλευε να μην ταξιδεύουν πια από δω και πέρα, γιατί η θάλασσα είναι πολύ επικίνδυνη. Τα παιδιά όμως, που είχαν ήδη φανεί ολόκληρο από δω... Μας βοήθησε η Παναγιά ή Γοργόνα! αποκρίθηκε ο άλλος. Κοίτα τι ώραίο ζήμηρομα, Λεωνίδα! Το νησί μας φαίνεται ολόκληρο από δω...

—Αν εξακολουθούσατε να πολεμάτε τους Έλληνες, του έγραψε, όπου και να πάτε θα σ' αγαπάω. Και τότε άλλοι μόνον σου, Σε λίγες μέρες κάλεσε κοντά του τα πέντε του παιδιά, τα ευχάρησε και ύστερα μοίρασε στο καθένα από ένα μαυρομάτινο μαχαίρι, που τη λαβή τους στόλιζε ένα μικρό διαμάντι.

Τα παιδιά του πήλυναν εύλαβη τα χέρια και το ίδιο βράδυ ο Στρατηγός ξεκίνησε. Η κηδεία του έγινε δημοσία δαπάνη. Όσοι Λεσπιάδες βρίσκονταν στο Ναύπλιο, ψάλανε τη νεκρώσιμη ακολουθία. Τον θάψανε έξω από την πόλη, σ' ένα δροσερό λόφο, αγνάντια στη θάλασσα και το θηλυκό Μπουρτζί.

ΒΑΣ. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ίστορικές πενήντες

ΒΑΡΩΝΟΣ Ι. ΡΟΖΑΛΟΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στους Φιλέλληνες που τρέξανε με ενθουσιασμό στην επανάσταση της Ελλάδας του 21, ξεχωριστή θέση παίρνει και ο Στρατηγός Διοικητής Μεραρχίας του Γαλλικού Στρατού Βαρώνος Ιωάννης Ροζάλος.

Έλαγε γεννηθώ στη Νεάπολη της Ιταλίας, και μετά την καλινόρθωση των Βουρβόνων άφησε τη Γαλλία και έτρεξε πρόθυμος ένα χυτίο το αίμα του όπου έξεδηλοίτο επανάστασις προς κατακρήμνισιν των θρόνων των έσπερμένων τυραννών. Από τη Ζάκυνθο ένα καίκι τον φέρνει στο Μαοιά. Συνδεύεται από τα πέντε παιδιά του κι' ακόμα από τον Ιταλό Μηχανικό Σκάφους. Στη Γαστοίνη τον συναντά ο Γεώργιος Σισίνης. Ο Στρατηγός ρωτά για την Επανάσταση, ανυπομονεί να δώσει, να πληροφορηθεί και σαν τον τελευταίο ακόμα στρατιώτη. Οι ξένοι μιλούσαν μ' ενθουσιασμό κι' αυτόν που ήταν ακόμα καθηγητής του Πυροβολικού, στρατιωτικός συγγραφέας, κι' άριστος ξιφμάχος.

Γλυκομίλιος καθώς ήταν, ευγενικός, μαζεμένος γοητούς κοντά του πολλούς στρατιώτες. Έχει σ' ένα κάμπο, άκουρο στο αυτό το πρωί ως άργα το απόγευμα, διδάσκει, διορθώνει τα παλιόγραφα του. Σύννεφα σκόνες σηκώνουν τ' αλογα που καλπάζουν δεξιά κι' αριστερά, κάτω από τα βροντερά παραγγέλματά του. Κι' ο ίδιος, καθάλλα σ' ένα άσπρο όλογο της Ανδραβίδας, με τεντωμένο χορμί, με ζωηρά μάτια, κοιτάζει χαμογελώντας τις φουσανέλλες που ανεμίζουν στο δροσερό αέρα. Μα ύστερα από πέντε μίνες, τον Όζωβριο δηλαδή του 1825, ο στρατός του Ιμπραήμ Πασά απλώνεται κατά την Πάτρα και τον Πύργο. Έχει γεμίσει ο τόπος απ' τα κόκκινα μπαζούρια και τους άγριους Άρσάδες. Το χρεσινό ίππικό του Ροζάλος διαλύεται. Με τα πέντε παιδιά του, το Σκάφος, τον Σισίνη και το γιατρό Φωτεινό τραβά για τα Καλάβρυτα κι' από κει κατεβαίνει στο Ναύπλιο. Πρώτο ο γιός το Κολοκοτρώνη Γενναίος τον φιλοξενεί και φροντίζει κι' αυτόν και για τα παιδιά του. Ήταν να του ανατεθεί η Γενική Αρχηγία του Έλληνικού Ιππικού, όταν πέφτει άρρωστος από τυφο. Όσοι γιατροί βρίσκονταν στο Ναύπλιο τον κοιτάζουν, μα η αρρώστια δεν υποχωρεί. Μ' όλο τον θαρρό του μιλά μ' ενθουσιασμό για την Επανάσταση. Μόλις θα γινόταν καλά είχε σκοπό ν' ακολουθήσει το Θ. Κολοκοτρώνη στις επιχειρήσεις του και να διδάξει τους στρατιώτες την τακτική του πολέμου, μ' αυτές κινήσεις κι' εύκολους ελιγμούς. Μα—Μην ήθελε γούμια απ' το Σεβέ; ρωτά η κατάσταση του χειροτερεύει.

Και το παράδειγμα του Δημοσθένη δεν είναι δέβαιο το μοναδικό στην ιστορία της ανθρωπότητας. Απειρα παρόμοια παράδειγματα, δεν κάνουν τίποτ' άλλο από το να επιβεβαιώνουν τα ευεργετικά αποτελέσματα που έχει για τον άνθρωπο η θέληση. Είναι μία δεύτερη πίστη που τον οδηγεί στην πρόοδο, τον κάνει να επιτύχει στη ζωή του, να φτάσει εκεί που θέλει. Να γίνει ταυτόχρονα χρήσιμος τόσο στον εαυτό του, όσο και στο κοινωνικό σύνολο.

Μην περιμένετε να μεγαλώσετε για να ασκήσετε τη θέλησή σας. Δοκιμάστε την από τώρα. Στο σχολείο σας, στη μελέτη σας, στον μικρό κύκλο της σημερινής ζωής σας. Έτοιμάστε ένα χρήσιμο όπλο για το αύριο.

Η φίλη σας
ΦΟΙΒΗ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Η ΘΕΛΗΣΗ

ΣΗΜΕΡΑ, παιδιά, θα σας μιλήσω για τη θέληση, που είναι ίσως ο κυριώτερος παράγοντας για την επιτυχία μας στη ζωή.

Όλοι οι σοφοί οι έπιστήμονες, οι άνθρωποι των γραμμάτων, που έχουν να παρουσιάσουν οι αιώνες μας και που θυσιάσαν ακόμα κι' αυτή τη ζωή τους για το καλό της Ανθρωπότητας, όλοι αυτοί οι ξεχωριστοί άνθρωποι επέτυχαν και έμεγαλούρησαν στη ζωή τους μόνο με την τολμηρή και αδάμαστη θέλησή τους, που τη συνάδευαν πάντοτε το θάρρος για τον άγωνα και η αίσιοδοξία.

Η θέληση αποτελεί πάντοτε τον στοργικό έμπνευστή κάθε ανθρώπινης προσπάθειας και συνοδεύει πάντοτε τις επιδιώξεις μας και τα όνειρά μας και μας οδηγεί στην πραγματοποίηση κάθε ώραιου ιδανικού μας. Με την απαραίτητη δέβαιο προϋπόθεση να μην αντιστρατεύεται η θέληση τη λογική και την ήθικη.

Υπάρχουν άπειρα παραδείγματα ανθρώπων που έμεγαλούρησαν έχοντας για μόνο όδηγο και σύμβουλο την ακατάβαστη θέλησή τους.

Όλοι σας θα έχετε ακούσει πως ο περίφημος ρήτωρ της αρχαιότητας, ο μεγάλος Δημοσθένης, ήταν...τραυλός. Μάλιστα, τραυλός. Όταν μιλούσε, τραυλίζει. Κι' ακόμα το στήθος του ήταν εξαιρετικά στενό. Κι' όμως με τη μεγάλη του θέληση κατόρθωσε να νικήσει αυτό το φυσικό ελάττωμα της όμιλίας του: έβαζε... χαλκία στο στόμα του όταν μιλούσε και ύστερα από μία μακροχρόνια και επίμονη προσπάθεια κατόρθωσε ν' αποκτήση άρθρωση και να γίνει, αυτός ο τραυλός, ο μεγαλύτερος ρήτωρ των αιώνων. Παράλληλα, περπατώντας σε ανηφορικούς και ανάμους δρόμους, κατόρθωσε να δυναμώσει το άσθενικό στήθος του.

Πώς να πάρης συνέντευξη από ένα παιδί έντεκα χρόνων, που είναι άεικλινο, του μιλιάς κι' ο νους του είναι στην αλυσίδα που θα ξαναοίσει σε λίγο.

Πότε πρωτόπαίξες στο θέατρο, Νίκο;

—Πρίν τρία χρόνια, στη «Νεράιδα του χιονιού». Κατόπιν στο «Παιδί του δρόμου» και τώσα στο «Ονειρο του Γιαννάκη».

—Ενιωσες ποτέ σου τράκ στη σκηνή;

—Όχι, ποτέ. Πάντα κάθε ρόλο μου τον ζω. Την ώρα που παίζω, δεν σκέπτομαι πως είμαι ήθοποιος. Πιστεύω πως εγώ είμαι το πρόσωπο που υποδύομαι...

—Στο ραδιόφωνο έπαιξες ποτέ; —Αμέ! Πολλές φορές. Έπαιξα σε πενήντα σκέτες.

—Δεν μπορείς να μη θαυμάσω τον μικρό αυτό καλλιτέχνη, που σε τόσο μικρή ηλικία πρόσφερε και προσφέρει τόσα πολλά στο θέατρο.

—Γράφεις μίητες; —Στο σχολείο μου λέν πως γράφω καλά...

—Μετά από το «Ονειρο του Γιαννάκη» τι θα μάς παίξεις; —Δεν ξέρω. Ο μπαμπάς μου μου έτοιμάζει η τον «Μικρό Λόρδο» ή το «Μία νύχτα στο Παλαμίδι».

—Στον κινηματογράφο έπαιξες ποτέ; —Όχι, άργότερα όμως ίσως. Πάντα...

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ο ΝΙΚΟΣ ΠΥΛΑΒΙΟΣ

ΣΤΟ "ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ"

ΚΥΡΙΑΚΗ πρωί. Το θέατρο «Κυβέλης», στην πλατεία Συντάγματος είναι γεμάτο από παιδιά. Όπου γυρίσας τα μάτια σου, θα δεις παιδιά. Παιδιά κάθε ηλικίας και κάθε τάξεως, να παρακολουθούν με τα μάτια κορφωμένα στη σκηνή, τους μικρούς ήθοποιους, που ζωντανεύουν με το παίξιμό τους, την άδεια θεατρική δημιουργία της κ. Αδαμαντίας Μαντουφί, «Το όνειρο του Γιαννάκη».

Είναι άξιος συγγραφέριαν για την πρωτοβουλία που ανέλαβε ο θίασος Λεοκίτη-Χρήση-Παπέτ ν' αφιερώσει τις πρώτες κυριακάτικες παραστάσεις του στο παιδικό θέατρο. Ο θίασος είναι μικτός, από μεγάλους και μικρούς καλλιτέχνες. Μα την προσοχή όλων συγκεντρώνει ένα παιδικό ταλέντο, που πρωτανοίγει τα φέρτα του και δίνει δάσμες υποσχέσεις για σίγουρα μελλοντικά πεταγμένα—ο Νίκος Πυλάβιος.

Τον αναζητήσα σ' ένα διάλειμμα στα παρασκήνια. Είναι ένα όμορφο μελαχροινό παιδάκι με μαύρα μάτια και έξυπνη φωτογνώμια, που δεν είναι μεγαλύτερο από έντεκα χρόνια κι' όμως έχει πίσω του τριετή θεατρική καριέρα.

Πώς να πάρης συνέντευξη από ένα παιδί έντεκα χρόνων, που είναι άεικλινο, του μιλιάς κι' ο νους του είναι στην αλυσίδα που θα ξαναοίσει σε λίγο.

Πότε πρωτόπαίξες στο θέατρο, Νίκο;

—Πρίν τρία χρόνια, στη «Νεράιδα του χιονιού». Κατόπιν στο «Παιδί του δρόμου» και τώσα στο «Ονειρο του Γιαννάκη».

—Ενιωσες ποτέ σου τράκ στη σκηνή;

—Όχι, ποτέ. Πάντα κάθε ρόλο μου τον ζω. Την ώρα που παίζω, δεν σκέπτομαι πως είμαι ήθοποιος. Πιστεύω πως εγώ είμαι το πρόσωπο που υποδύομαι...

—Στο ραδιόφωνο έπαιξες ποτέ; —Αμέ! Πολλές φορές. Έπαιξα σε πενήντα σκέτες.

—Δεν μπορείς να μη θαυμάσω τον μικρό αυτό καλλιτέχνη, που σε τόσο μικρή ηλικία πρόσφερε και προσφέρει τόσα πολλά στο θέατρο.

—Γράφεις μίητες; —Στο σχολείο μου λέν πως γράφω καλά...

—Μετά από το «Ονειρο του Γιαννάκη» τι θα μάς παίξεις; —Δεν ξέρω. Ο μπαμπάς μου μου έτοιμάζει η τον «Μικρό Λόρδο» ή το «Μία νύχτα στο Παλαμίδι».

—Στον κινηματογράφο έπαιξες ποτέ; —Όχι, άργότερα όμως ίσως. Πάντα...

Τως μου άρσει πολύ ο κινηματογράφος.

Ο Νίκος διάζεται να φύγει. Σε λίγο θ' ανοίξει η αλυσίδα. Φεύγοντας μάς ρωτάει αν μπορεί να γράψω κι' αυτός στο «Φίλο του Παιδιού». Του άρσει πολύ, το περιοδικό μας, το διαδίδει μαζί με την αδερφούλα του, που είναι τρία χρόνια μικρότερη. Και δέβαια μπορεί να στείλει συνεργασία του. Και ελπίζουμε πως αυτό το χαριτωμένο παιδί, με τα ξυπνά γελίστα ματάκια θα έχη ανάλογη επίδοσή και στο γράψιμο.

—Δεν ξέρεις τί συνείδηση ήθοποιού που έχει αυτό το παιδί, μάς ξηγήσει την ώρα που έφευγε ο «πρωταγωνιστής μας», ο γνωστός ήθοποιος της πρόσας κ. Παγουλάτος, που έχει την καλλιτεχνική επίμελεια των παιδικών παραστάσεων του θεάτρου. Έχει στόφα ήθοποιού, καλλιτεχνική αντίληψη, θα πάει σίγουρα μπροστά...

Περιμένοντας ν' ανοίξει η αλυσίδα, ακόμα τον κ. Παγουλάτο να μου μιλήσει για τα σχέδια που έχει για την καλοκαιρινή περίοδο. Σκοπεύει να οργανώσει θεατρικές παιδικές παραστάσεις στο θέατρο «Ντόρε». Του εύχαστε με δλη μας την καρδιά να πετύχει στην ώραία του αυτή επιδίωξη. Του υποσχόμαστε επίσης πως ο «Φίλος του Παιδιού» θα σταθεί στο πλευρό του. Μακάρι αυτό το άρωτο όνειρο—όχι το «Ονειρο του Γιαννάκη», αλλά το όνειρο για τη δημιουργία μιας παιδικής σκηνής—να πάρη σάρκα και οστά... Θα είναι μία πολύτιμη προσφορά στον τόπο και ειδικότερα στο Έλληνόπουλο.

Δυστυχώς το... ροαίλειο αυτό ζώο είναι συχνά διαδεδομένο και οι ζημιές που προξενεί είναι ανάλογες με την τρομερή δύναμή του.

Έχετε ακούσει να μιλούν για τους τερμίτες, αυτά τα χοντρά άσπρα μυρμηγκία, που έχουν μήκος μισού εκατοστού το μέτρο. Ζούν κατά πολυάριθμες κοινωνίες και είναι έξαλα να ροκανίσουν ακόμα και τούβλα! Αλοιμονο στο σπίτι που θα τύχουν να βρεθεί στο πέρασμα μιας φάλαγγας τερμιτών, που έχει ξεκινήσει με... ειδική αποστολή! Μέσα σε λίγες, ελάχιστα ώρες το σπίτι, ροκανισμένο από τους τερμίτες, θα έχη σκορπίσει απ' αυτό παρά μόνον οι τοίχοι. Οι τερμίτες ζουν σε φωλιές που έχουν σχήμα πυραμίδας.

Οι φωλιές τους τερμιτών δημιουργούν ένα άλλο ροκ. Αυτές οι... τερμιτιέρες—πες αλλιώς να τις πούμε...—φτάνουν συχνά σε ύψος τα 8 με 10 μέτρα. Τούβλα να έχουν, δηλαδή, μπροστά τους οι άμερικανοί ούρανοξύστες—σε αναλογία δέβαι με τη διαφορά... αναστήματος ανθρώπου και τερμιτού.

Αξίζει ακόμα να σημειωθεί—κι' αυτό είναι το πιο θαυμαστό—ότι το λευκό αυτό μυρμηγκί, ο τερμίτης, είναι τυφλό!

Θα κάνω ό,τι μπορέσω για να το διαδώσω στη σχολή μου, μάς υποσχεται την ώρα που την αποχαιρετούμε.

Την συνέντευξη μου την αποτελείνε ο πατέρας του Νίκου που είναι και ο ταμίας του θεάτρου.

Ποιός ήταν ο πρώτος δάσκαλος του Νίκου, κ. Πυλάβιος;

—Ο κ. Μουκνίδης.

—Έχει παίξει ποτέ ο Νίκος σε σχολικές παραστάσεις;

—Ναι. Στον «Αποσπασμό».

Δεν μου μένει πια τίποτ' άλλο, παρά να ευχθώ ο μικρός Νίκος να συνεχίσει την πρόδότη, τόσο στα γραμμάτια όσο και στο θέατρο, για να μπορέσει έτσι άργότερα η Ελλάδα να υπερηφανεύεται για ένα μεγάλο καλλιτέχνη...

—Όχι, άργότερα όμως ίσως. Πάντα...

ΝΕΛΛΗ

ΤΟ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΖΩΟ

Είναι τό... μυρμηγκί

ΕΡΕΤΕ ποιά είναι το πιο δυνατό απ' όλα τα ζώα, πάντοτε, δέβαια, σε αναλογία με το αναστήμα του;

Αντίθετα με ό,τι θα μπορούσε να φαντασθεί δεν είναι ούτε ο έλεφαν ούτε το λιοντάρι, ούτε ο ρινόκερος. Το πιο δυνατό από τα γνωστά μας ζώα είναι το... μυρμηγκί.

Μάλιστα, το μυρμηγκί. Αυτό το μικροσκοπικό πλασματάκι μπορεί και σηκώνει βάρη άπίστευτα. Η δύναμή του φωλίζει στο σάγωνι του, που του επιτρέπει να σηκώνει αντίκειμενα, που είναι πολλές φορές πίο βεβία από το σώμα του. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ακόμα είναι σε θέση να τα μεταφέρει σε σημαντικές αποστάσεις κι' ανάμεσα από δρόμους συχνά ανώμαλους και χωρίς να δείχνει ποτέ τί κουράστηκε. Κι' ως μην ξεχάσω ότι για το μυρμηγκί ένα μικρό σβολαράκι χάρμα ίσοδυναμεί με ολοκληρωμένο βουνό και μία λυγριδίτσα χλόης με παρθένο δάσος άπειρων.

Ένας σπουδαστής της Ζωολογίας είδε μία μέρα ένα μυρμηγκί που έσπερνε ένα πελώριο φόριο ζουζούνι, μέσα σ' ένα κήπο που, για το αναστήμα του, θα έπρεπε να λογαριασθεί σαν ένα άπειρο λιβάδι.

Παρ' όλες τις άνωμαλίες του εδάφους, το ακούραστο έντομο προχωρούσε με ταχύτητα τριών λεπτών της ώρας στο μυρμηγκί, ζυγίσε και το λάφυρό του. Το φόριο ζουζούνι ζυγίσε δεκατρείς φορές πίο πολύ από το ίδιο το μυρμηγκί. Ποιός άνθρωπος θα μπορούσε να περπατάει με 40 χιλιόμετρα την ώρα, φορτωμένος 780 ακάδες βάρους κι' ανάμεσα από μία σχεδόν αδιάκοπη λούρη;

Δυστυχώς το... ροαίλειο αυτό ζώο είναι συχνά διαδεδομένο και οι ζημιές που προξενεί είναι ανάλογες με την τρομερή δύναμή του.

Έχετε ακούσει να μιλούν για τους τερμίτες, αυτά τα χοντρά άσπρα μυρμηγκία, που έχουν μήκος μισού εκατοστού το μέτρο. Ζούν κατά πολυάριθμες κοινωνίες και είναι έξαλα να ροκανίσουν ακόμα και τούβλα! Αλοιμονο στο σπίτι που θα τύχουν να βρεθεί στο πέρασμα μιας φάλαγγας τερμιτών, που έχει ξεκινήσει με... ειδική αποστολή! Μέσα σε λίγες, ελάχιστα ώρες το σπίτι, ροκανισμένο από τους τερμίτες, θα έχη σκορπίσει απ' αυτό παρά μόνον οι τοίχοι. Οι τερμίτες ζουν σε φωλιές που έχουν σχήμα πυραμίδας.

Οι φωλιές τους τερμιτών δημιουργούν ένα άλλο ροκ. Αυτές οι... τερμιτιέρες—πες αλλιώς να τις πούμε...—φτάνουν συχνά σε ύψος τα 8 με 10 μέτρα. Τούβλα να έχουν, δηλαδή, μπροστά τους οι άμερικανοί ούρανοξύστες—σε αναλογία δέβαι με τη διαφορά... αναστήματος ανθρώπου και τερμιτού.

Αξίζει ακόμα να σημειωθεί—κι' αυτό είναι το πιο θαυμαστό—ότι το λευκό αυτό μυρμηγκί, ο τερμίτης, είναι τυφλό!

Θα κάνω ό,τι μπορέσω για να το διαδώσω στη σχολή μου, μάς υποσχεται την ώρα που την αποχαιρετούμε.

Την συνέντευξη μου την αποτελείνε ο πατέρας του Νίκου που είναι και ο ταμίας του θεάτρου.

Ποιός ήταν ο πρώτος δάσκαλος του Νίκου, κ. Πυλάβιος;

—Ο κ. Μουκνίδης.

—Έχει παίξει ποτέ ο Νίκος σε σχολικές παραστάσεις;

—Ναι. Στον «Αποσπασμό».

Δεν μου μένει πια τίποτ' άλλο, παρά να ευχθώ ο μικρός Νίκος να συνεχίσει την πρόδότη, τόσο στα γραμμάτια όσο και στο θέατρο, για να μπορέσει έτσι άργότερα η Ελλάδα να υπερηφανεύεται για ένα μεγάλο καλλιτέχνη...

—Όχι, άργότερα όμως ίσως. Πάντα...

Α Χ! Θεέ μου! Έλεγε η μητέρα. Πώς με ανησυχεί αυτό το παιδί. Όλη την ώρα βρίσκεται στα σύννεφα. Έλα, Παυλάκη, συγκεντρώσου. Τι συλογίζεσαι, πάλι;

—Τίποτα, μονούλα.
—Κοίτα, πάλι, τις ζημιές που έκανες: Τό σπαούνι μέσα στο παπούτσι σου... 'Η βούρτσας των δοντιών σου γεμάτη από κρέμα ξυρίσματος... Και η μπανιέρα ξεχείλισε, γιατί αντί να την αδειάσεις, άνοιξες την κάνουλα! Παυλάκη μου, πρόσεχε λιγάκι...

—Μάλιστα, μονούλα, αποκρίνεται ο Παυλάκης μ' ένα θεσπέσιο χαμόγελο. Ήταν ένα χαριτωμένο παιδί ο Παυλάκης. Δεν μπορούσε να τον μαλώσει για τις άφρημάδες του. Γιατί αυτό το αξιόγαμπρο παιδί ζούσε πάντοτε μέσα σ' ένα όνειρο και είναι άπιστευτο το τι του τύχαινε κάθε τόσο.

ΜΙΑ μέρα ο Παυλάκης μπήκε στο λεωφορείο, για να επισκεφθεί τη γιαγιά του που έμενε στην άλλη άκρη της πόλης. —Τα μάτια σου τέσσερα, Παυλάκη μου, του σύστησε η μητέρα του την ώρα που ξεκινούσε το λεωφορείο. Θά κατέβης στην τέταρτη στάση.

—Μάλιστα, μονούλα, στην τέταρτη. Μά μόλις το λεωφορείο ξεκίνησε, ο Παυλάκης τὰ ξέχασε όλα. "Αρχισε να ταξιδεύει, καθώς το συνήθιζε, στα σύννεφα... "Ένα παράξενο πανό, που παρέρστανε μιάν αγγελάδα που δοσκούσε μαργαρίτες, τὸν ὄδησε σὲ ὄνειροπολήσεις.

—"Αν ἦμουν, στὴν ἐξοχή, σκεπτόταν ὁ Παυλάκης, θά ἔχτιζα μιά καλύβα. Θά ἔπαιζα τὸν Ροβινσώνα. Θά σκαρφάωνα στὰ δέντρα καὶ μπάμ, μπάμ, θά σκότωνα τοὺς "Ινδιάνους..."

—Τέρμα, φώναξε τὴν ἴδια στιγμή ὁ εἰσπράκτορας τοῦ λεωφορείου.

Ὁ Παυλάκης ἀναπήδησε στὸ κάθισμά του, ἄνοιξε τὰ μάτια — γιατί ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα... ὄνειρευόταν — καὶ κοίταξε: τὸ λεωφορείο εἶχε σταματήσει στὴν ἐξοχή. Ὁ Παυλάκης κατέβηκε κι' ἄρχισε νὰ περπατάει. "Τὶ παράξενο, σκεπτόταν. Ὁνειρευόμουν νὰ βρεθῶ στὴν ἐξοχή καὶ νὰ μαι..."

Σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι καὶ θαύμαζε τὰ πουλερικά ποὺ γεμίζαν τὴν αὐλή. Στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ στεκόταν μιά χωριάτισσα. Κι' ἀμέσως ὁ Παυλάκης θυμήθηκε.

—ὦ, λά, λά, φώναξε. Καὶ ἡ γιαγιά μου, "Εκεὶ δὲν πῆγαινα; Μὰ ποὺ βρίσκομαι; Ὁ Παυλάκης κοίταξε ὁλόγυρὰ του.

—Ὁραῖα τὰ κατάρφερα, σκέφθηκε. Τώρα πρέπει νὰ ξαναβρῶ τὸ λεωφορείο.

Γύρισε πίσω στὴ στάση, λεωφορείο ὅμως πούθενά. Ήταν πολὺ ἀργὰ καὶ τὸ τελευταῖο εἶχε πιά φύγει. Ὁ Παυλάκης ἔβαλε τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα κι' ἔπεσε σὲ συλλογὴ. Τὶ νὰ κάνῃ;

"Αἶφωνα ἄκουσε τὸ θόρυβο ἀμαξιοῦ. Ήταν τὸ ἀμάξι τοῦ γαλατᾶ. ποὺ γύ-

ριζε γιὰ νὰ μαζέψῃ τοὺς ἀδειους κουβάδες ἀπὸ τὸ γάλα ποὺ εἶχε μοιράσει. Βλέποντας ὁ γαλατᾶς τὸν Παυλάκη ὁλομόναχο στὴ στάση τοῦ λεωφορείου, σταμάτησε τὸ ἀμάξι του.

—Τὶ κάνεις αὐτοῦ, μικρέ; τὸν ρώτησε.
—Δὲν ξέρω. Ήταν νὰ γυρίσω στὴ γιαγιά μου, μὰ τὸ λεωφορείο ἔφυγε.
—Ποὺ μένει ἡ γιαγιά σου;
—Στὴν τέταρτη στάση.

—Ἐν τάξει. Πῆδα ἀπάνω. Θὰ περάσω μὲ τ' ἀμάξι ἀπὸ κεῖ. Μόνο ποὺ θὰ σ' ἀργήσω, γιατί ἔχω νὰ κάνω μεγάλη δόλτα. Νύχτα θὰ φτάσουμε στὴς γιαγιάς σου.

—Δὲν πεiráζει, εἶπε ὁ Παυλάκης. Φτάνει νὰ φτάσουμε. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε.

Σκαρφάωσε στ' ἀμάξι, ποὺ τὴν ἴδια στιγμή ξεκίνησε. Ὁ Παυλάκης ἦταν ἐνθουσιασμένος. Σταμάτησαν πάνω ἀπὸ εἴκοσι φορὲς τὸ δρόμο. Εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ, στοὺς δρόμους ἀναβάν τὰ φῶτα. Ὁ Παυλάκης θαρρούσε πὼς ταξίδευε μὲ λεωφορείο τοῦ παλιοῦ καιροῦ. «'Αν μὰς ριχτοῦν ληστές, συλλογιζόταν, θὰ τραβήξω ἀπὸ τὶς στέπες μου τὰ δυὸ πιστόλια μου καὶ μπάμ, μπάμ! θὰ σώσω ὅλους τοὺς ταξιδιώτες τοῦ λεωφορείου. Θὰ γίνω ἥρωας!».

ΦΤΑΣΑΜΕ, μικρέ, ἄκουσε ξαφνικὰ τὸν ὁδηγὸ τοῦ ἀμαξιοῦ, καθώς τὸ ἀμάξι σταματοῦσε ἀκριβῶς πάνω στὴ στάση τοῦ λεωφορείου. Θὰ μπορέσεις νὰ ξαναβρῇς μονάχος σου τὸ δρόμο;
—Ἀσφαλῶς, κύριε. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.

Κι' ὁ Παυλάκης ἄρχισε νὰ περπατάει. Σὲ λίγο ὅμως σταμάτησε. «Περίεργο, σκέφθηκε: δὲν ἀναγνωρίζω τίποτα ὁλόγυρὰ μου. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐδῶ».

Ὡστόσο εἶχε πει στὸ γαλατᾶ: στὴν τέταρτη στάση... Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ὁ Παυλάκης κατάλαβε: Τέταρτη στάση μετρώοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' ὄχι ἀπὸ τὸ τέρμα τοῦ λεωφορείου. Καὶ τώρα, τὶ θὰ γινόταν; Εἶχε χαθῇ! Κι' ἔπεφε ἡ νύχτα. Ἀ, μικρὲ Παυλάκη, νὰ τὶ κοστιζοῖ νὰ εἶσαι ἀφρημένος καὶ νὰ ταξιδεύεις ὅλο τὸν καιρὸ μέσα στὰ σύννεφα...

ΑΛΛΟΣ στὴ θέση τοῦ Παυλάκη θὰ τᾶχανε. Γιὰ φανταστήτε, ἕνα μικρὸ παιδί, χαμένο μέσα στὴ νύχτα καὶ νὰ μὴν ξέρῃ τὶ δρόμο νὰ πάρῃ γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του! Γιατί, γιὰ νὰ πᾶ στὴ γιαγιά του, οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ δὲν μπορούσε πιά ὁ φίλος μας. Ἐπρεπε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του. Ἡ καμμένη ἡ μητέρα του θ' ἀνησυχούσε. Καὶ μὲ τὸ δικό της, βέβαια. Τὶ δὲν θάβαζε μὲ τὸ νοῦ της... Πὼς εἶχε πάθει κάνα δυστύχημα, ὅτι εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ λεωφορείο, ὅ,τι ἤθελος μπορούσε νὰ φανταστήῃ ἡ μονούλα του.

Θὰ εἶχε τηλεφωνήσει καὶ τοῦ πατέρα του. Καὶ κείνος θὰ εἶχε γυρίσει ἀνήσυχος στὸ σπίτι. Καὶ τώρα θάτρεχαν καὶ οἱ δυὸ στὴν Ἀστυνομία, θὰ τηλεφωνοῦσαν στὰ νοσοκομεία, μήπως εἶχαν πάει ἐκεῖ κάνα μικρὸ παιδί τραυματισμένο.

Αὐτόν, δηλαδή, τὸν Παυλάκη. Μὰ τότε, λοιπόν, εἶχε γίνῃ ἕνας ἥρωας! Κι' ἐνῶ ὁ Παυλάκης περπατοῦσε τὸ δρόμο, ἀπάνω στὴ γῆ, ἄρχισε σιγά-σιγὰ ν' ἀνεβαίνει, ν' ἀνεβαίνει καὶ νὰ τραβᾷ — γιὰ ποὺ ἀλλοῦ; γιὰ τὰ σύννεφα.

"Ἡρώας: Κι' ἀμέσως ὁ φίλος μας ὁ Παυλάκης τὰ ξέχασε όλα. Καὶ τὴ μητέρα του καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὸ σπίτι του, ὅλα τὰ ξέχασε στὴ στιγμή ὁ φίλος μας. Καὶ καθώς περπατοῦσε στὸ δρόμο, μῆτε τὸν τρώμαζαν οἱ σκιὲς τῶν σπιτιῶν, μῆτε τὸν ἐξφινζαν τὰ δῆματα τῶν διαδωτῶν ποὺ περνοῦσαν πλάι του.

Λίγο πρὶν ἀκόμα, ὅταν περπατοῦσε στὴ γῆ, εἶχε σκεφθῇ νὰ σταματήσῃ κάποιον περαστικὸ διαδῶτη, νὰ τοῦ πῇ τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ. Μὰ τώρα πιά τὸ εἶχε ξεχάσει κι' αὐτό.

Καθὼς περπατοῦσε, κάποιος περαστικός ποὺ τὸν εἶδε σταμάτησε καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἐ, μικρά. Μήπως ἔχεις χάσει τὸ δρόμο σου;

Μὰ ὁ Παυλάκης οὔτε ποὺ τὸν ἄκουσε. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ σκέφθηκε πὼς αὐτὸς ὁ καλὸς ἄνθρωπος ποὺ δειχνόταν πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ ἕνα παιδί ποὺ εἶχε χάσει τὸ δρόμο του, μπορεῖ νὰ ἦταν κάνας... Ἐρυθρόδεερμος. Καὶ ὁ Παυλάκης τᾶχυνε τὸ δῆμα του.

ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΕ ὁλοένα ὁ Παυλάκης. "Ἡ, γιὰ νὰ εἴμαστε πιὸ σωστοί... πετοῦσε.

«Γιὰ σκέψου — μιλοῦσε τώρα μὲ τὸν ἑαυτὸ του — καθώς περπατᾶν νὰ μοῦ ριχτοῦν τίποτα κυνηγοὶ κεφαλῶν». Αὐτὸ τὸ εἶχε διαδῶσει κάποιος ἡ τοῦ τὸ εἶχαν πει. "Ὅτι ὑπῆρχε μιά ἄγρια φυλὴ, ποὺ ὅταν εἶχε πόλεμο μὲ μιάν ἄλλη, ἔκοβε τὸ κεφάλι κάθε ἐχθροῦ ποὺ σκότωνε. Καὶ γιὰ πιὸ ἀξίος πολεμιστῆς λογαριάζονταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε μαζέψῃ τὰ περισσότερα... κεφάλια. Ἀ, μικρὲ Παυλάκη, ποῖός σου εἶπε νὰ διαδῶξῃς τέτοια διδῶτα...

Φαντάσου νὰ τοῦ ριχνόταν κατὰπάνω του τέτοιο ἄγριο κυνηγοὶ κεφαλῶν... Μ' ὅλο ποὺ ὁ Παυλάκης ἦταν γενναῖο παιδί, ὅσο νάναι ἡ σκέψῃ αὐτὴ τοῦ ἔφερε κρυάδες. Μὰ γρήγορα τὴν ξέχασε. Τώρα ὁ νοῦς του ἔτρεχε σ' ἄλλου εἶδους περιπέτειες. Φαντάσου, λέει, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε νάρχονταν καὶ νάπεφε στὰ πόδια του ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπος ποὺ τὸν κυνηγοῦσε ὁ ἐχθρὸς καὶ ζητοῦσε τὴ βοήθειά του. Ὁραῖο ποὺ θὰ ἦταν κάτι τέτοιο! Ὁ Παυλάκης θὰ ἔδωζε στὴ στιγμή τὰ πιστόλια του καὶ θὰ σκότωνε ὅλους τοὺς ἐχθρούς!

Καθὼς περπατοῦσε ὁ φίλος μας εἶδε μιά ἡλικιωμένη κυρία ποὺ εἶχε σταθῇ στὴ γωνία ἑνὸς δρόμου.

«Αὐτὴ εἶναι», σκέφθηκε στὴ στιγμή ὁ Παυλάκης. Φοβάται νὰ προχωρήσῃ. Κάποιος τὴν καταδιώκει. Πρέπει νὰ τὴ σώσω...» Πλησίασε μὲ ἀποφασιστικὸ δῆμα τὴ σταματημένη γυναῖκα καὶ, μὲ δὴ τὴν εὐγένεια ποὺ τὸν χαρακτήριζε, τὴ ρώτησε:

—Συγγνώμη, κυρία. Μήπως ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα; Μήπως μπορῶ νὰ σὰς φανώ χρήσιμος;

Ἡ ἀγνωστὴ γυναῖκα τὸν κοίταξε στὴν ἀρχὴ σατισμένη. Ἀμέσως ὅμως — σὰν εἶδε ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὴς εἶχε μιλήσει — ἔβαλε τὰ γέλια.

«Τρελλὴ θὰ εἶναι, σίγουρα θὰ εἶναι τρελλή, σκέφθηκε ὁ Παυλάκης καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Κι' οὔτε ἄκουσε τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ φώναζε.

—Ἐ, μικρέ. Ποὺ γυρίζεις τέτοια ὥρα μονάχος σου. Στάσου νὰ σὲ συντροφέψω... Τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν γυρίζουν τέτοιες ὥρες μοναχὰ τους στὸ δρόμο...

Μὰ ὁ Παυλάκης εἶχε κιόλας ἀπομακρυνθῇ. Καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Ποὺ πῆγαινε; Μήπως ἦξερε; Γύρω του σκοτάδι, ἔρημια. Μὰ δὲν θὰ δρισκόταν τελοπάντων ἕνας χριστιανὸς νὰ σταματήσῃ τὸν Παυλάκη, νὰ τὸν πάρῃ ἀπ' τὸ χεράκι καὶ νὰ τὸν πᾶῃ στὸ σπίτι του;

ΞΑΦΝΙΚΑ ἄκουσε τὸ διαπεραστικὸ σφύριγμα τῆς πυροσβεστικῆς σειρήνας καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἕνα μεγάλο ἀμάξι, γεμάτο πυροσβέστες, πέρασε ἀπὸ δίπλα του. Ἀνθρώποι γυαίναν στὰ παραθύρα, ἄλλοι ἔτρεχαν ἔοπισω του. Ὁ Παυλάκης τοὺς μιμήθηκε. Οἱ πυροσβέστες σταμάτησαν μπροστὰ σ' ἕνα κτίριο, κατέβασαν γρήγορα-γρήγορα ἀπὸ τὸ ἀμάξι μιά πυροσβεστικὴ σκάλα καὶ δυὸ πυροσβέστες ἄρχισαν κι' ὅλας νὰ σκαρφάλουν στὰ σκαλιά της.

—Τὶ συμβαίνει; ρωτοῦσαν οἱ διαδῶτες. Ποὺ εἶναι ἡ φωτιά;

—Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ πυρκαϊά, τοὺς ἐξηγήσαν. Ὁ Μπιμπής, τὸ γατάκι τῆς κυρας τοῦ φαρμακοποιοῦ, σφηνώθηκε στὴν ὑδρορρὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κατεβῇ...

Ὁ Παυλάκης εἶχε τρυπώσει ἀνάμεσα στοὺς περιέργους καὶ παρακολουθοῦσε. Οἱ πυροσβέστες ξανακατέβαιναν χωρὶς τὸ Μπιμπή. Ἐδῶσαν ἀναφορὰ στὸν ἀρχηγό τους.

—Τὸ ποδαράκι τοῦ Μπιμπή ἔχει σφηνωθῇ σὲ μιά χαραματιά τῆς ὑδρορρῆς καὶ μεῖς μὲ τὰ χοντροχέρᾳ μας δὲν μπορούμε νὰ τὸ ξεσφηνώσουμε. Ἐδῶ χρειάζεται ἕνα λεπτὸ χεράκι. Νά, σὰν τὸ χεράκι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

Ἐβίβαν τὴν ἴδια στιγμή τὸν Παυλάκη. —Τὶ θάλεγες μικρέ, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς. Θὰ εἶχες τὸ κουράγιο νὰ σκαρφάλῃς μαζί κι' ὑπερῆφανεια. Ξέμπλεξε στὴ στιγμή τὸ γατάκι ἀπὸ τὴν ὑδρορρὴ καὶ κρατώντας τὸ στὴν ἀγκάλια του κατέβηκε σκεπασμένος ἀπὸ σκόνες καὶ ἀπὸ... δόξα.

—Εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ σὰς ἀκολουθήσω, κύριε, θίστηκε ὁ ἀποκρίθῃ ὁ Παυλάκης. Προχώρησε ἀμέσως πρὸς τὴ σκάλα κι' ἄρχισε νὰ πᾶ ἀνεβαίνῃ, ἐνῶ ἔοπισω του σκαρφάλωνε ἕνας πυροσβέστης. Ἡ καρδιά τοῦ Παυλάκη πῆγαινε νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ συγκίνηση μαζί κι' ὑπερῆφανεια. Ξέμπλεξε στὴ στιγμή τὸ γατάκι ἀπὸ τὴν ὑδρορρὴ καὶ κρατώντας τὸ στὴν ἀγκάλια του κατέβηκε σκεπασμένος ἀπὸ σκόνες καὶ ἀπὸ... δόξα.

ΠΟΥ μένεις, μικρέ; τὸν ρώτησε ὁ ἀρχιπυροσβέστης. Ὁ Παυλάκης ἔδωσε τὴ διευθύνση τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τοὺς ἐξηγήσε τὴν ἴδια στιγμή ὅτι εἶχε χάσει τὸ δρόμο.

—Ἐν τάξει, τοῦ εἶπαν οἱ πυροσβέστες: θὰ σὲ πᾶμε μεῖς στὸ σπίτι σου.

Φαντάζεστε τὴν ἐκπληξὴ τῆς μητέρας του, σὰν εἶδε νὰ σταματᾷ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοὺς τὸ ἀμάξι τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ κατεβαίνει ὁ γιὸς της, ποὺ τὸν θεωροῦσε γιὰ χαμένο!

—Τὶ σημαίνει αὐτό, Παυλάκη;

—Νά, μονούλα. Ἀκολουθήσα μιά ἀγγελάδα ποὺ δοσκούσε μαργαρίτες: ταξίδεψα μὲ λεωφορείο —πάνω στὸ ἀμάξι ἑνὸς γαλατᾶ. ἔσωσα ἕνα γατάκι ποὺ εἶχε σφηνω-

θῇ στὴν ὑδρορρὴ, μὰ δὲν βρῆκα τὸ σπίτι τῆς γιαγιάς καὶ γυρίσω πίσω μαζί μὲ τοὺς πυροσβέστες.

Ἡ καμμένη ἡ μητέρα του ἔπιασε μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι της κι' ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει πὼς ὁ γιὸς της εἶχε τρελλαθῇ! Χάρη στὶς ἐξηγήσεις τῶν πυροσβεστῶν, ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει ὅτι εἶχε ἀκριβῶς συμβῇ. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ ἡ ἴδια τὸ μυαλό της, ἦτο ὅτι ἄκουσε τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πυροσβέστη νὰ τὴν συγχαίρει γιὰ τὴν ὑπερῆφανεια καὶ νὰ πᾶσῃ τοῦ γιου της ἀπὸ τὴν ὑδρορρὴ καὶ νὰ πᾶσῃ τὸ σπίτι!

—Μὰ ὁ Παυλάκης ποὺ πᾶς ἐνῶ τὸν καιρὸ μέσα στὰ σύννεφα, ἔπρεπε νὰ πᾶ μοναχὰ κάποια ὥρα...

—Ναί, ἀπὸ δὲν πᾶς ὅμως, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Παυλάκης. Ὁρκίζομαι πὼς δὲν θὰ ξανακάνω τέτοια ταξίδια. Γιατί θὰ γίνω πυροσβέστης καὶ γιὰ ἕνα τέτοιο ἐπάγγελμα ξέρω καλὰ πὼς πρέπει νὰ πατάει κανεὶς γερά καὶ μὲ τὰ δυὸ του τὰ πόδια πάνω στὴ γῆ!

Καὶ πραγματικά, ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ Παυλάκης δὲν ξαναταξίδεψε στὰ σύννεφα...

Περιπέτεια του Γιαννίκου

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ που είναι αυτός ο κόσμος! Ο Γιαννίκος ανακάλυψε στην ταράτσα μια μεγάλη πολιτεία: μια φωλιά μυρμηγκιών. Όχι πως δεν είχε δει ποτέ του μυρμηγκία. Αλλά πρώτη φορά ανακάλυψε τη φωλιά τους.

Ανεβοκατεβαίνουν κάθε στιγμή, κι όλα κάτι κρατούν. Πότε ένα στάρι, πότε ένα ξύλο, πότε ένα πόδι ψόφιου σκαθαριού.

Ο Γιαννίκος θαυμάζει την ταχύτητα και την τάξη τους. Όταν γυρίζουν κατεβαίνουν άριστερά. Όπως, δηλαδή, τα αυτοκίνητα.

Κάποτε είδε μια παράξενη κίνηση στη φωλιά των μυρμηγκιών.

Θα κι' ένας εχθρός. Το χέρι του δουλεύει συνεχώς και σκορπίζει το θάνατο...

Ξαφνικά, στην πιο κρίσιμη στιγμή, γλυτράει απ' τ' αλογο και πέφτει. Ω, Θεέ, ο εχθρός προχωρεί. Παίρνει θάρρος... Τρέχει... Νικάει...

Υστερα. Ηρθανε μέρες κακές. Ο Γιαννίκος είναι στο κρεβάτι με το χέρι δεμένο σ' ένα μαντήλι.

Η μαμά έρχεται συχνά και στέκει από πάνω του λυπημένη.

Γιατί να μην προσέξω, Γιαννίκο; ρωτά.

Ο Γιαννίκος δε λέει τίποτε. Τί ξέρει ή μαμά; "Αν δεν έπεφτε απ' τ' αλογο, τα στρατιωτάκια του θα παίρνανε θάρρος, και τότε...

—Αλλοιμονό τους... φωνάζει, και πετιέται ολόρθος. Το μέτωπό του καίει, και τα μάτια του πετούν φλόγες...

Σ. ΜΑΡΑΝΤΟΣ

Κρύα και ζεστά

—Πόσων χρονών είσαι, μικρούλα μου;
—Όσο και ο σκύλος μας, κυρία. Τον ίδιο χρόνο γεννηθήκαμε.

—Μπά, χθές ήσαν δυο μύλα στο μπουφέ και σήμερα βρίσκω μόνο το ένα. Πώς έγινε αυτό;
—Αχ, μανούλα μου, ήταν ξέρεις σκοτάδι και δεν είδα πως υπήρχε κι' άλλο μύλο στο μπουφέ!

Ο Διονυσάκης: Πατέρα, να ο έλεγχος μου.

Ο Πατέρας: "Α, και τί βαθμούς πήρες;
—Δέκα!

Ο πατέρας ανοίγει με συγκίνηση τον έλεγχο, ενώ ο γιος του τού εξηγεί:

—Νά, κοίταξε: τρία στα "Ελληνικά, τρία στην "Αριθμητική, δύο Φυσική και δύο "Ιστορία, το όλον δέκα!

Ρωτούν τη Ντίνα γιατί δεν πάει σχολείο.

—Πώς να πάω, απαντά εκείνη, αφού δεν ξέρω γράμματα;

Ο Μπουζουκοκέφαλος ρωτά στο σταθμό του σιδηροδρόμου:
—Δεν μου λένε, σάς παρακαλώ, τι ώρα φύγει το τρένο των πέντε και τέταρτο;

—Τι κάνει η μαμά σου, Στάθη;
Και ο Στάθης, που έχει το νου του στο φαί:
—Ψητό με πατάτες, βέιε μου.

Στο σχολείο:
—Ωστε από το Βόλο είσαι; Τότε λοιπόν είμαστε πατριώτες.
—Μπά; Και συ από πού είσαι;

Η συνέχεια του μυθιστορημάτος μας
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΓΚΡΙΖΑ
αναβάλλεται για το επόμενο.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΠΑΡΚ

για όλη την βερίδα για τους πιο μικρούς και θύμους

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΗΛΙΟΣ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν καιρό μαζεύτηκαν όλα τα Στοιχεία της Φύσεως για να διαλέξουν το βασιλιά τους.

—Εμένα να διαλέξετε, μίλησε πρώτος ο Κεραυνός με τη θρονιερή φωνή του. Έχω τόση δύναμη που μπορώ να τσακίσω στη στιγμή και το δυνατότερο δέντρο!

—Τί μάς λές, κορόιδεψε η κυρά 'Αστράπη. Σπουδαίο πράγμα! Δε λές καλύτερα πως αν δεν ήμουν, ν' αστράφω πρώτα εγώ, εσύ δεν θα υπήρχες; Όχι, εγώ θα γίνω η βασίλισσά σας!

—Χί, χί, γέλασε τότε ένα Συννεφάκι. Ξεχνάς πως αν δεν ήμουν εγώ να τσουγγρίσω με τ' αδερφια μου στον ούρανό, ούτε και θ' άστραφτες ποτέ σου; Τίποτα, εγώ πρέπει να βασιλέψω!

—Και γιατί όχι εγώ; σφύριξε περιγελαστικά ο 'Αέρας. 'Αφού μπορώ να διώχνω τα σύννεφα με το φύσημά μου; 'Εγώ λοιπόν είμαι δυνατότερος κι' εγώ θα γίνω βασίλισσά σας!

—Όχι, έκανε με πείσμα η κυρά Φωτιά. Δεν είσαι δυνατότερος από έμένα. Κι' όσο πιο πολύ εσύ φυσάς, τόσο εγώ δυναμώνω. Γι' αυτό έμένα θα διαλέξουν βασίλισσα και λέγε ότι θέλεις...

—Εγώ όμως σε σβήνω! Μίλησε ξαφνικά το ποτάμι.

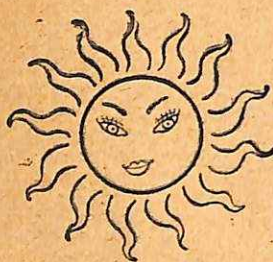
—Σαν πολύ διάζεσαι, μίλησε τότε η κυρά Βροχή θυμωμένη. Δε μου λές, ποιός σου δίνει το νεράκι για να το κυλάς και να ποτίζεις τα ζωντανά και τα σπαρτά της Πλάσης; 'Εγώ θα γίνω βασίλισσά σου, χού... Έλασε τότε πονηρά ο 'Ηλιος. Όλοι σας καλοί είστε! Μά δε συλλογιέστε πως αν θυμώσω εγώ και μαζέψω το φως μου και τη ζέση μου, όλοι σας πάτε χαμένοι;

—Και γιατί πάμε χαμένοι; είπαν τότε όλοι σαστισμένοι.

—Γιατί έμένα που με βλέπετε σάς βοηθά για να ζήσετε όλους! 'Εσένα Συννεφάκι μου σ' ανέβασα με τις άχτινες μου από της γης τα νερά κι' ύστερα σε ζέστανα με το χνότο μου για να γεννήσης τη Βροχούλα. 'Η Βροχούλα, πάλι, γέννησε τον Ποταμό και τις Πηγές, κι' εκείνες γέννησαν τα σπαρτά και τα δέντρα. Μά και όλα όσα βρίσκονται στην Πλάση, από μένα θρέφονται και ζωντανεύουν. Γι' αυτό κι' αν δεν ήμουν εγώ, όλοι θα πηγαίνατε, δόλιοι μου, χαμένοι!

Σαν άκουσαν τα λόγια αυτά, ο Κεραυνός και η 'Αστράπη, το Συννεφάκι και ο 'Αέρας, η Φωτιά, το Ποτάμι κι' η Βροχή, όλοι τους πέσαν σε συλλογή μεγάλη. Κι' ο 'Ηλιος γελαστός, χωρίς να περιμένη το λόγο τους, άπλωσε τις χρυσές άχτινες του και φόρεσε γύρω από το κεφάλι του την πιο λαμπρή του κορώνα!

Η ΘΕΙΑ ΓΙΑΝΝΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Τί έχεις μέσ' τη σάκκα σου
έξω από την πλάκα σου
κι' από το βιβλίο;
Τ' είναι τούτη η μυρωδιά
που μου ευφραίνει την καρδιά
τώρα που ηρωδες, μάτια μου,
από το σχολείο;

Πέστο στη μαρούλα σου,
τί έχεις στην τσέπουλα σου
και μουσικομυρίζει;
Νάναι ανθίμι δροσερό,
ή με φρέσκο ανθόνερο
ή καλή δασκάλια σου
σε μουσικομυρίζει;

*

ΣΤΑΣΟΥ ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ...

Στάσου να σάς πω
ποιό παιδί αγαπώ
πολύ από τ' άλλα.
'Από τα μικρά
τα πολύ μικρά
κι' από τα μεγάλα.
Στάσου να σάς πω
ποιό παιδί αγαπώ!

Νάτο, εκείνο εκεί
που έχει την ελκή
σ' ένα του νυχάκι
που έχει το γλυκό
και το ευγενικό
γέλιο στο χελάκι.
Νάτο, εκείνο εκεί
που έχει την ελκή!

Μά και τούτο εδώ,
στάσου να το δώ,
σαν καλό μου μοιάζει.
Πάντα γελαστό,
τί καλό κι' αυτό,
δίχως να γκρινιάζει.
Μά και τούτο δώ,
στάσου να το δώ!

Μά και τ' άλλο, νά,
τώρα που περνά
και κρατά τη μπάλλα
στάσου να σκεφτώ
μήπως τ' αγαπώ
πολύ από τ' άλλα.
Κοίτα τί απαλά
που χαμογελά!

"Αχ, να σάς χαρώ
τώρα, πως θα βρω
ποιό παιδί μ' αρέσει
και να πω σωστά
που έτσι γελαστά
μ' έβαλαν στη μέση;
"Αχ πως να σάς πω
που όλα τ' αγαπώ;

ΓΙΑΝΝΑ ΒΕΡΑ

ΔΥΟ ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΥΚΛΕΣ

ΣΕ ΜΙΑ όμορφη διτρίνα είχαν δάσει, τη μια πλάι στην άλλη, μια πανέμορφη ξανθιά κούκλα και μια φτωχοντυμένη άσημαντη κουκλίτσα. Μά η μεγάλη όμορφη κούκλα, που να καταδεχτή να κοιτάξει τη φτωχιά γειτόνισσά της... Κι' αν καμιά φορά τα όμορφα μάτια της πέφτανε κατά τύχη απάνω της, έμοιαζαν να της λένε:

—Γιατί είσαι τόσο φτωχιά και κακοντυμένη;

Και η φτωχιά κουκλίτσα μας κατάπινε τα δάκρυά της και δεν εύρισκε τί ν' αποκριθί.

Όσπου μια μέρα, μια πλούσια κυρία κατέβηκε από το ακριβό άμαξι της, μπήκε στο κατάστημα κι' αγόρασε την όμορφη ξανθιά κούκλα. Την ίδια μέρα την έκανε δώρο στην κόρη της που γιόρταζε. Μά η κόρη της πλούσιας κυρίας είχε πάρει την ημέρα εκείνη τόσο όμορφα και ακριβά δώρα, που δεν ήξερε με ποιά να πρωτοπαίξει. Κράτησε την ξανθιά κούκλα για λίγο στα χέρια της κι' ύστερα την παράτησε σ' ένα ράφι της ντουλάπας της.

Την ίδια μέρα μια φτωχιά γυναίκα αγόρασε την άλλη κούκλα, τη φτωχοντυμένη, για την κορούλα της. Και το φτωχό εκείνο κοριτσάκι, που δεν είχε άλλο δώρο απ' αυτή την κουκλίτσα, δεν την άφηνε στιγμή από την αγκαλιά της. Κι' όλο τη χαίδευε κι' όλο την κούναγε και της γλυκομιλούσε.

Νά, λοιπόν, που τα πλούτη και η όμορφα δεν φέρνουν πάντοτε την ευτυχία...

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΕΝΑΝ καιρό ο "Ηλιος και το Φεγγάρι ήσαν αδερφια και πηγαίνουν πάντα μαζί. Μια μέρα όμως τα δυο αδερφια τσακώθηκαν κι' ο "Ηλιος έβγαλε το μάτι του Φεγγαριού.

Πάει το Φεγγάρι κλαίγοντας στη μάνα του.

—Αχ, μανούλα μου, πάει το ματάκι μου...

—Έβαλε τις φωνές ή μάνα του σαν το είδε.

—Ποιός σου τόκανε, παιδάκι μου, αυτό το κακό, που να μην χρονιάση;

—Αχ, μανούλα μου, μη λές τέτοιο βαρύ λόγο, γιατί ο αδερφός μου ο "Ηλιος είναι εκείνος που μου τόβγαλε...

—Άρχισε να το χαϊδεύει και να το παρηγορή η μανούλα του.

—Άκουσε, παιδάκι μου, του λέει στο τέλος. 'Από δώ και πέρα να μην κάνης παρέα με τον αδερφό σου. Όταν εκείνος έρχεται, συ να φύγης' κι' όταν εκείνος φύγει, τότε ναρχεσαι συ.

—Από τότε, ο "Ηλιος και το Φεγγάρι δεν πηγαίνουν ποτέ μαζί. Ο ένας φωτίζει τη γη την ημέρα και τ' άλλο τη νύχτα.

K. K.

Το μάτι του Μίμη είναι πρισιμένο κι' εκείνος απέλπιζεται γιατί πρέπει να βγή έξω.

—Πώς θα βγω μ' ένα τέτοιο μάτι, λέει. Και ο αδελφός του:

—Και δεν θγαίνεις, καημένο, με τ' άλλο;

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΘΕ φίλος μας μπορεί να στέλνει συνεργασία του στο «Φίλο του Παιδιού», με τους εξής όρους:

1) Να είναι δικιά του και πρωτότυπη.
2) Να είναι γραμμένη με μελάνη κι από τη μία μεριά του χαρτιού.

3) Να μη ξεπερνά τις 400 λέξεις, όταν πρόκειται για πεζό και να μην είναι μεγαλύτερη από 20—24 στίχους, όταν πρόκειται για ποίημα.

4) Να μη στέλνει παρά μόνο μία συνεργασία του (πεζό ή ποίημα) και να περιμένει την κρίση της πρώτης, για να στείλει τη δεύτερη.

5) Να γράφει καθαρά το όνομά του, ηλικία, σχολείο, τάξη και διεύθυνση. Και όταν χρησιμοποιή ψευδώνυμο, να αναγράφει πάντοτε και το όνομά του κλπ.

6) Οι συνδρομητές μπορούν να στέλνουν δωρεάν τη συνεργασία τους. Οι αναγνώστες πρέπει να συνοδεύουν κάθε συνεργασία τους με 3.000 σε χαρτόνομμα ή σε άφραγξια γραμματόσημα, για δικαίωμα κρίσεως. Όποιος δεν τηρεί τους παραπάνω όρους, η συνεργασία του δεν θα λαμβάνεται υπ' όψει.

ΜΑΝΟΥΛΑ!

ΚΑΘΕ φορά που συλλογίζομαι το τι έχεις κάνει Σὺ γιὰ μένα, νιώθω μέσ' στην καρδιά ένα σφίξιμο και τὰ δυὸ μάτια δορυκωμένα.

Όλα τὰ πάντα Σὺ τὰ νοιάζεσαι ἀπ' τὸ φαί ὡς τὸ σχολεῖό μου, κι' ὅταν κοιμάμαι, πῶς Σ' αἰσθάνομαι νὰ παραστέκης στ' ὄνειρό μου!

Γιὰ Σέ, τί κάνω ἐγώ, μανούλα μου; Συχνὰ - πυκνὰ σὲ τυραννάω κι' ὁμως στὸν κόσμο ἄλλο ἀπὸ Σένανε τόσο πολὺ δὲν ἀγαπάω.

ΖΕΦΥΡΟΣ

ΜΕ ΜΑΛΩΝΕΙ Η ΜΑΜΑ

ΜΕ μαλώνει ἡ μαμά καὶ πηγαῖνω στὴ γιγιάκι νὰ τῆς πῶ, στὰ πεταχτά ὅλα τὰ παρὰπὸνὰ μου. Κι' ἐνὸς μὲ χαϊδελογᾷ, μὲ ρωτᾷεὶ ἡ γιγιάκι: —Ποῖος σὲ μάλωσε, κυρά μου;

Μ' ἂν τὴν κοῦκλα μου μαλώσω, σὲ ποιὸν τάχα θὰ τὴ δώσω νὰ μοῦ τὴ χαϊδελογῇ; Σὲ ποιὸν ἄλλο ἀπ' τὴ μαμά! Τῆς μαμάς τῆς ἡ μαμά, πὺ εἶναι δυὸ φορὲς μαμά, θὰ μοῦ τὴ χαϊδελογῇ.

ΝΤΑΛΙΑ

σεβάστηκε οὔτε τὸν ἱερό χωρὸ τοῦ ναοῦ καὶ παραβίασε τὴν πύλη του.

Σὰν ἔφτασαν ὁμοῦ κοντὰ τῆς κ' ἄλλων σὰν τὰ χέρια νὰ τὴν ἀρπάξουν, γιὰ μιὰ στιγμή τὴν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους. Καὶ στὴ θέση ὅπου εἶχε ἀπομείνει λίγο πρὶν φοβισμένη ἡ κόρη, εἶδαν νὰ φαινόταν ἕνα λουλούδι μὲ κατακόκκινα, πολλὰ πέταλα, πὺ γέμισε εὐδία τὸ ναό. Οἱ κλώνοι του ἦταν γεμάτοι μυτερά μικρὰ ἀγκάθια.

Μπροστὰ στὸ θαῦμα ποὺ ἔκανε ἡ Θεὰ Ἀρτεμὶς μεταμορφωνόντάς τὴν σὲ λουλούδι γιὰ νὰ τὴν προσελάξῃ ἀπὸ τὴν ἀνά των ἑσθίων καὶ μεθυσιμένων ἀνδρῶν, οἱ Κορίνθιοι ἔφηναν ντροπισμένοι καὶ ἀμύλητοι...

Τὸ ἄνθος ὁμοῦ δὲν χάθηκε. Διαδόθηκε σὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ πῆρε τὸ ὄνομα τῆς κόρης μὲ τὸν πορφύρεο χιτῶνα: Τῆς Ροδάνθης.

Ἐτοί λὲν οἱ Ἀρχαῖοι πρόγονοί μας πὺς ἔγινε τὸ τριαντάφυλλο...

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

4 Παιδικὰ διβλία Τοῦ ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

1. ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ Δρχ. 30.000
2. ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ » 15.000
3. ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ Δρχ. 18.000
4. ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΑ ΠΑΛΙΑ Δρχ. 25.000

Ὁραιότατα διβλιοδετημένα — ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ» — μὲ πολυχρώμα ἐξώφυλλα ὅφσκει καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφηση.

Πωλοῦνται σὲ ὅλα τὰ διβλιοπωλεῖα. Στους συνδρομητὰς στέλνονται μὲ ἔκπτωση 25% καὶ χωρὶς καμιά ταχυδρομικὴ ἐπιβάρυνση.

Τὰ διβλία τοῦ ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ εἶναι ἐγκεκριμένα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ ἔχουν εἰσαχθῇ στὰ σχολεῖα ὡς ἐλεύθερα ἀναγνώσματα.

Ὁ Τύπος ὁμοφώνως ἀνεγνώρισε τὰ παιδικὰ διβλία τοῦ ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ ὡς ἀνυπολόγιστα χρήσιμα γιὰ τὰ ἑλληνόπουλα.

Πωλοῦνται σὲ ὅλα τὰ διβλιοπωλεῖα καὶ στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ μας (ὁδὸς Εὐτυχίδου 7).

ΑΚΟΥΣΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ Σελίδα 50)

Φερναν ὁμοῦ, γιὰτὶ ὅσο αὐτὰ μὲ ζύγωναν, τόσο ἐγὼ ψήλωναν.

Καὶ τὶ δὲν εἶδαν στοὺς χωριανούς τῆς Δαφνούλας... Σὲ ἄλλον ὕλο νὰ κἀν τὸ ἀλέτρι του, σὲ ἄλλον σανίδα νὰ κἀν τὸ ἐξώφυλλο τοῦ παραθυριοῦ του, σὲ ἄλλον κούτσουρα γιὰ τὴ φωτιά του. Ὅ,τι βέλετε. Ἐκοθάν αὐτοὶ κλωνάρια μου, ἐβγαζὰ ἄλλα ἐγὼ γιὰ νὰ τὰ ἀναπληρώσω. Ἔτσι, ζοῦσα εὐτυχισμένο.

Κάποτε ὁμοῦ ἦρθε καὶ μένα ἡ καταστροφή μου. Πέρου, μὲ τὸν ἄγριο καὶ δυνατὸ χειμῶνα. Τότε μὲ τὶς πολλὲς βροχές, τὶς ἀστραπὲς καὶ τὶς βροντὲς, καταστράφηκα. Ἐνας κεραυνὸς χῆλεψε τὴν ὀμορφιά μου κι' ἔπεσε στὴν κορυφή μου. Ἐκαίε ὅλα τὰ σωθικά μου καὶ ἔφτασε ὡς θαθεῖα στὶς ρίζες μου.

Τὸ φοβόμουν αὐτό, γιὰτὶ εἶχα ἀκούσει κάποτε τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου ποὺ εἶχαν ἔρθε ἐκδρομὴ στὸ δάσος νὰ λένε:

«Δὲν πρέπει νὰ καθόμαστε κάτω ἀπὸ τὰ φηλὰ δέντρα ὅταν βρέχει, γιὰτὶ πέφτουν κεραυνοὶ καὶ κινδυνεύουμε».

Σὲ λίγες μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὸν κεραυνὸ μὲ βρῆκε κι' ἡ μπόρα κουφαλισμένο καὶ μὲ σώρισε κάτω. Ἦρσαν ὕστερα οἱ χωριανοί, μὲ ἔκαναν κομμάτια μὲ τὰ τσεκούρια τους καὶ τὴν ὥρα βρισκομαί στὰ τζάκια σας καὶ σὰς ζεσταίνω...

Βούου, βούου... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία μου. Μ' ἀκούσατε;»

ΒΑΣ. ΜΑΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Ἡ οἰκονομία ἐξασφαλίζει τὴν ἀνεξαρτησία ἡ φιλαργυρία ὑποδουλώνει τὴν ψυχὴ.

Ἀληθινὰ ἐλεύθερος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν γίνεται κανεὺς οὔτε τύραννος, οὔτε δούλος.

Ἐνας σοφὸς ἔλεγε:

«Ὅσο προσέχεις ὅτι πάντοτε οἱ ἀνώτεροί μου μοῦ φέρθηκαν σὰν νὰ ἦνουν ἀνώτεροί τους, καὶ οἱ κατώτεροί μου, σὰν νὰ ἦνουν κατώτεροί τους.

ΓΙΑ Ν' ΑΚΟΝΙΖΕΤΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΑΣ

11. ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ ὅρος τῆς Ἀσίας τὸ κεφάλι του ἂν ἀλλάξῃ, κι' ἀνεβάσῃ καὶ τὸν τόνο, σ' ἕνα κράτος τῆς Ἀσίας —τὶ μεγάλο!—θὰ πετάξῃ, πὺ ὄνομα μικρὸ ἔχει μόνο.

12. ΛΕΞΗΓΡΙΦΟΣ

Ζῶο ποὺ δὲν μεγάλωσε ἀκόμα — τὶ μυστήριον! Μιὰ ξένη εἶναι πρωτεύουσα Μ' ἑλληνικὸ ἀκρωτήριο.

13. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

1. Ἡ Σὺνδρος μὲ 6 μεταμορφώσεις νὰ γίνῃ Δέρος.
2. Ὁ Χρόνος μὲ 10 μεταμορφώσεις νὰ γίνῃ ὦρα.

14. ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

Μόριο, ἄρθρο, κάποια νότια, ὕστερ' ἀριθμητικὸ, θὰ γεννήσουν μ' εὐκολία βασιλιὰ ὁμηρικὸ.

15. ΛΕΞΗΓΡΙΦΟΣ

Τὸ πρῶτο μου ὑποθετικὸ, Τ' ἄλλο δουνὸ Βαλκανικὸ. Τὰ δυὸ μαζὶ ἂν ἐνωθῶν μὲ πόση δύναμη φουσὸν!

16. ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

12345671 = Μέγας διδάσκαλος
245 = Χρονικὸ
345674 = Ἀγγεῖο
47624 = Μίλας
5465 = Πόλις
6245 = Χρονικὸ
745 = Θεᾶ

17. ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Ε Α Τ
Ρ Π Α Τ
Γ Α Ε Α Κ Χ Η
Α Ε Κ Ι Τ Α Τ Σ Τ
Α Η Μ Α Μ Α Ν
Ι Μ Β Ω Σ
Ε Δ Μ

(Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωση τῆς ἐπιγραφῆς).

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΚΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ Σελίδα 52)

δηξὲ πάνω στὸ «Δέρκωνα» ποὺ χλμίντρισε εὐχαριστημένος, ἔτοιμος λές, νὰ πετόξῃ. Δάσος οἱ λόγχεις ὑψώθηκαν χωρετόντας.

Προτὺ δύση τοῦ σὺνθημα, ὁ Ἡράκλειος γύρισε στὰ γενναῖα του «αὐλητάρια», πὺ στέκονταν στὴ σειρά μὲ τὶς λόγχεις τους ὕψωμένες:

«Μικροὶ μου φρουροί», εἶπε μὲ συγκίνησιν, «στὰ χέρια σας μὲνει τώρα ἡ φρουρὴ τοῦ «Μικροῦ Βασιλέα» κι' ἴσως ποῖος ἔξωρι κι' ἡ ἄμυνα τοῦ τρισένδοξου Βασιλείου σας. Ἐσεῖς οἱ πὺ νέοι ποὺ μένετε πίσω, κι' ἔσεῖς οἱ πὺ γέροι - γύρισε στὸ λαό - εἰστε μιὰ ἐγγύηση γιὰ τὴν Πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου, ἂν τὸν κἀν ποὺ θὰ λείπουμε, τὴ χτυπήσουν οἱ βάρβαροι. Εἶμαι δέβαιος πὺς δὲν τὴν ἀφήνω χωρὶς στρατό. Καὶ τώρα, σὰς χωρετό. Εἶναι ὦρα νὰ ξεκινήσουμε. Στὸ λιμάνι, οἱ δρομῶνες περριμένουν μὲ δλάνοιμα τὰ πανιά».

Καὶ κρατώντας πάντα τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτήρος γιὰ λάβαρο, ἔδωκε τὸ σὺνθημα γιὰ τὸ ξεκίνημα τοῦ στρατοῦ. Ὁ χῶρος γέμισε ἱαχές, προσταγὲς καὶ σαλπίσματα. Πλήθος περιστέρια φτεροῦγζαν στὸν ἄερα.

Ὁ λαὸς ἀκολούθησε ὡς τὴ θάλασσα τὸ γενναῖο του Ἀρχιστράτηγο κι' ἀπ' ὅλα τὰ στόματα μιὰ εὐχὴ ὑψωνόταν στους οὐρανοῦς:

«Κόκκινα νὰ γίνουν τὰ μαῦρα σου ὑποδήματα ἀπ' τὸ αἷμα τὸν ἀπίστων».

Στὸ ἐΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ
ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 3.000,

Γραφεῖα: Εὐτυχίδου 7
Ἀθῆναι — Τηλέφ.: 71-511

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτήσια Δρχ. 70.000
Ἐξάμηνη » 35.000
Σχολικὴ, Δήμοι, » 100.000
Κοινοὶτες » 200.000
Ὄργανισμοί, Τράπεζες, Ἐταιρεῖες » 200.000
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἀγγλίας, Κύπρου Δ.Α. 1
Ἀμερικής Δολ. 5
Αἰγύπτου Γρ.Δ. 100

Ἐπιστολὲς καὶ ἐμβάσματα:
ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ
Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΦΩΤΙΟΣ Ν. ΛΑΝΤΑΣ
Στάθῃ Γεροδήμου 20

ΣΕΙΣ ΚΙ' ΕΓΩ

ΣΑΣ ἄρρησα κι' αὐτὴ τὴ φορά. Κυκλοφορὸ μὲ καθυστέρηση ὀλίγων ἡμερῶν. Μὰ ἐλπίζω αὐτὴ ἡ καθυστέρηση νὰ εἶναι ἡ τελευταία. Μὲ καθυστέρηση τὸ τυπογραφεῖο ὅπου τυπώνομαι φ' ἔτσι ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξω τυπογραφεῖο. Ἀπὸ δὲ ὅ, ν' ἀλλάξω τυπογραφεῖο, ποὺ ἐνδιαφέρεται καὶ ἀσχολεῖται ὅχι μόνο μὲ τὴν ποδοσφαιρικὴν ἀλληλεγγύη τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς διάφορες ἐκδηλώσεις τῆς σχολῆς. Μὲ τὴν πρωτοβουλία αὐτῆς τῆς κοινότητος ἔγιναν διάφορες θεατρικὲς παραστάσεις τὸν περασμένο χρόνο. Μὲ τὶς εἰσπράξεις αὐτῶν καὶ τὴν προσωπικὴν προσφορὰ κάθε μαθητοῦ συγκεντρώθηκε τὸ ποσὸ τῶν 23.500.000 δρχ., μὲ τὰ ὁποῖα χτίζεται σχολεῖο στὸ Λαχανόκαστρο τῆς Ἡπείρου.

Μέσα στὶς ἀράιες, εὐρύχωρες καὶ ἀνετες αἰθουσες διδασκαλίας, ὁ ἀερισμὸς γίνεται μὲτελειότητα μηχανήματα, καθὼς καὶ ἡ θέρμανση. Ἡ Σχολὴ δίνει συχνὰ θεατρικὲς παραστάσεις, μὲ ἔργα ποὺ γράφουν, σκηνοθετοῦν, ἀνεξάρτητοι καὶ ἡμετέροι μαθητὲς οἱ μαθητὲς. Στὸ τέλος δὲ κάθε χρονίος δίνονται δυὸ ἐνογύλασσες παραστάσεις. Ἡ μία στ' Ἀγγλικά καὶ ἡ ἄλλη στὰ Γαλλικά.

Ἡ ὁμάδα κοριτσιῶν στὸ Μπάσκετ-μπῶλ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες σχολικὲς καὶ κέρδισε δυὸ φορές μέχρι τώρα τὸ πρωτάθλημα Ἀθηνῶν στὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικά σχολεῖα.

Ἐπίσης ἡ Σχολὴ ἐκδίδει δικὸν περιοδικὸ, τὴ «Σχολικὴ Ζωή», μὲ ὕλη ποὺ γράφεται καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ. Ἰδιαίτερον τολένο στὸ πεζὸ καὶ ἐπιτυχία σημειοῦν ἡ Μαρίνα Ροδοπούλου τῆς Ἡ' καὶ ὁ Ἀνδρέας Λαδης τῆς Ζ' Γυμνασίου.

Στὴν ἐρώτησίν μου, πὺς βλέπει τὸ περιοδικὸ μας, ὁ κ. Χατζιδάκης μοῦ λέει: «Ὁ «Φίλος τοῦ Παιδιοῦ» εἶναι ἕνα ποὺ καλὸ περὶ ὁ δὲ καὶ κατὰ πᾶν, σίγουρα, εἶναι ἀπ' τὸν τόπο μας. ἔχει εὐχαρίστησιν ὅλη καὶ κατὰ τὴν ὕλην τοῦς νέους καὶ τὰ παιδιὰ. Εὐχαίρει νὰ αὐξήθω γρήγορα οἱ σελίδες του, καὶ νὰ γίνῃ ἐβδομαδιαῖος».

Τέλος μὰς εὐχεται καλὴ ἐπιτυχία στὴν προσπάθειά μας αὐτὴ νὰ δώσουμε στοὺς νέους καὶ τὰ παιδιὰ ἕνα περιοδικὸ μὲ τὴν κατάλληλη ὕλη, ποὺ θὰ τὰ βοηθήσῃ ν' ἀναδειχθῶν καὶ νὰ ξεχωρίσουν μέσα στὴν τάξιν τους.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ καὶ πάλι τοὺς φίλους μου ποὺ ἔλαβαν τὴν πρῶτα φύλλα μου νὰ μὲ ἐπιδιοψή-

Γ. ΚΟΜ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μὲ συγκίνηση διάβασα τὸ γράμμα σου Γ. ΜΠ. Γράφεις ὅτι τὸ περιοδικὸ εἶναι «πλούσιο σὲ μορφωτικὴ καὶ διδακτικὴ ὕλη. Εἶναι τὸ περιοδικὸ ποὺ πρέπει νὰ διαβάζουν ὅλοι. Μικροὶ καὶ μεγάλοι». Καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν ἔχω μόνο μικροὺς καὶ νέους ἀναγνώστες, ἀλλὰ καὶ μεγάλους — καὶ μάλιστα φανατικούς. Ὁ κ. Τροπαϊάτης λυπήθηκε ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ προσωπικὰ τὴν ἡμέρα ποὺ πέρασες ἀπὸ τὰ γραφεῖα. Καὶ πάλι δὲν μὲ ἱκανοποίησε τὸ πεζὸ σου, Ν. ΦΑΤΣ. Εἶναι περισσότερο ἄρθρο, διατριβὴ καὶ λιγώτερο λογοτεχνικὸ κομμάτι. Σὲ συγχωρᾷ γιὰ τὶς ἠθικὲς σου ἀρχές. Διαβάσε δικούς μας καὶ ξένους πεζογράφους καὶ δοκίμασε τὴν πένα σου σὲ πὺ ἀπλά θέματα. Καὶ ὁ μικρὸς μου φίλος ΧΡ. ΜΠ. δοκιμάει τὶς δυνάμεις του σὲ θέματα χωρὶς λογοτεχνικὴ μορφή. Κι' ὁμοῦ εἶμαι δέβαιος ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ πετύχῃ σὲ θέματα τὸν ἀπλά. Περιμένω κατὰ καλύτερο δικό του. Καταλαβαίνω ἀπόλυτα τὸ μεγάλο σου πόνο ποὺ ζήτησες νὰ τὸν κἀνς τραγοῦδι ΝΙΚ. ΓΑΛ. Λίγο ἀκόμα καὶ ἡ «Ὁρφέας» σου θὰ ἦταν ἕνα ἀρτίο ποίημα. Μὲ μερικὲς διορθώσεις θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ. Θὰ προτιμοῦσα ὡστόσο νὰ μοῦ στείλῃς κατὰ καλύτερο δικό σου. Τὸ πεζὸ σου ὕστερ' ἔπειτα, ὅταν ἀκούσῃς νὰ μοῦ γράψῃς ἂν σπουδάζῃς, καθὼς καὶ τὴν ἡλικία σου. Ἀπὸ σένα Θ. ΧΡΙΣΤ. περιμένω πολλὰ γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Φίλου τοῦ Παιδιοῦ» στὴν ὥραία σου πόλιν. Εἶμαι δέβαιος ὅτι θὰ κινήσῃς καὶ θὰ τὸν προπαγανδίσῃς στὸ σχολεῖο σου καὶ στοὺς φίλους σου. Καὶ δέβαιος ὅτι καὶ σὺς προχωρήσετε σὺ καὶ οἱ φίλοι σου Α. ΑΥΓ. γιὰ τὴν ἱδρυσὴν συλλόγου γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Φίλου τοῦ Παιδιοῦ». Στὴν πόλιν σου ἔχω πολλοὺς φίλους καὶ συνδρομητὰς. Ὁ κ. Τροπαϊάτης σ' εὐχαρίστη γιὰ τὸ καλὸ σου λόγια. Ὁχι, δὲν συμφωνῶ μαζί σου, Θ. ΚΛΩΝ. Ἀν πρόκειται ν' αὐξήσῃς τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀναγνώστων μου δημοσιεύοντας ὕλη σὰν αὐτὴ ποὺ λές, καλύτερα νὰ μὴν τὸν αὐξήσω. Μὴν ξεχνᾷς πὺς ὁ «Φίλος τοῦ Παιδιοῦ» ἐκδίδεται γιὰ νὰ δώσῃ στὰ ἑλληνόπουλα καθαρὴν πνευματικὴν τροφὴν καὶ νὰ χτυπήσῃ ἀκριβῶς τὰ ἀναγνώσματα ἐκεῖνα ποὺ διαφθείρουν ἠθικά καὶ πνευματικὰ τὸ παιδί. Καὶ πάντα σ' αὐτὲς τὶς βασικὲς ἀρχὲς ποὺ δὲν πρόκειται νὰ κἀν καμμία παραχώρηση. ἔχεις ἐγκρατεῖα καὶ ἀπό καὶρο τὰ μαθητικά βραβῖα ΣΤ. ΧΡ. κι' ὁμοῦ διαβάσεις μὲ μεγάλη εὐχαρίστησιν τὸ «Φίλο τοῦ Παιδιοῦ». Μὰ δὲν εἶναι ὁ μόνος. Τὸ περιοδικὸ διαβάσεται ἀπὸ μικροὺς κι' ἀπὸ μεγάλους. Μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ σὲ γνωρίξω καὶ προσωπικά. Ναι, ἦρθε μιὰ ὁμάδα συμπαθητῶν σου ΙΦ. ΠΟΛ. στὰ γραφεῖα τὴν περασμένην ἐβδομάδα. Μοῦ εἶπαν ὅτι τὶς ἐστειλὲς σὺ καὶ γράφτηκαν συνδρομητὲς. Περιμένω νάρθη συγγραμμάτων καὶ ὁλόκληρη τὴν τάξιν σου. Ἐδῶσα τὸ γράμμα σου στὸν ἀρμόδιο συνεργάτη μου, Κ. ΣΤΕΦ. ὅς σου ἀπαντήσῃ ὁ ἴδιος. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ βοηθῶ σ' αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷς. Α. ΠΟΤ., ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὺς εἶναι ἀκόμα νωρὸς. Ἀν ἔχω τίποτα νεότερο, θὰ σοῦ γράψω. Ρωτᾷς ποτε θὰ γίνῃ ἐβδομαδιαῖος ὁ «Φίλος τοῦ Παιδιοῦ»; Γ. ΒΡΑΧ. Ὅταν τοῦ τὸ ἐπιτρέψετε... σὲς πρέπει νὰ πεινάσῃς πρῶτα τὴν δεκαπενθήμερη ἐκδοσὴν του. Καὶ οἱ πρώτες ἐνδείξεις, ἀπὸ τὰ πρώτα φύλλα του, εἶναι πολὺ-πολὺ εὐνοϊκὲς. Ἐλάβα τὸ ποιητικὸ σου, ΤΖ. ΒΡ. χωλαίνεις στὸ μέτρο, ἔχει καὶ πολλὲς χαρμώδεις. Διαβάσε ποιήσῃν τόσο σ' ἄρση. Σ' εὐχαρίστη γιὰ τὴν προπαγάνδα ποὺ μοῦ κάνεις. Μὲ συγκινεῖ τὸ εὐγενικὸ σου λόγια ΧΑΡ. ΔΡ. Ὁ πατέρας σου ἦταν παλιὸ «Διαπλάσσοπουλο». Κι' ἐγὼ —μοῦ γράφεις—ἀφοῦ δὲν βγαίνει πὺς νὰ «Διαπλάσσω», θὰ διαβάσω μὲ ὅλο ἔνθου. Τὶ ἄλλο νὰ προσέσω ἐγὼ; Ἀναγκάζομαι νὰ σταματήσω —ζήτημα χρόνου, βλέπετε — γιὰ νὰ συνεχίσω στὸ ἐρχόμενο.

Ὁ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΑΤΣΑΒΕΣ ἀνέλαβε τὴν γενικὴν ἀντιπροσώπευσιν τοῦ «ΦΙΛΟΥ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ» στὶς ἡμέρας ἐπισημοῦς τῆς Ἀμερικής. Ὁ δ. Τροπαϊάτης ποὺ συντόμησε τὴν ἐπιστολήν σου, ὅπως καὶ τὴν ἐπιστολήν σου, ποὺ εἶναι ἡ λογαριαστικὴ τοῦ περιοδικοῦ. Θὰ ἐπισκεφθῇ τὶς ἐκεῖ ἑλληνικὲς παροικίες καὶ θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐλθῇ σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικής.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΓΙΑ ΜΑΣ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
στὶς 24.12.53

Τὸ ΟΝΕΙΡΟ γιὰ τὴ δημιουργίαν ἑνὸς ἑλληνικοῦ παιδικοῦ περιοδικοῦ, ποὺ νὰ κινεῖται μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἑλληνικοῦ χρώματος, τοῦ ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ καὶ ποὺ νὰ ἱκανοποιῇ τὴν ἑλληνόπουλα, εἶναι πάλι τὸ κίνητρο τῆς νέας ἐκδοτικῆς προσπάθειας τοῦ κ. Ἀλκ. Τροπαϊάτη—ποὺ εἶναι, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἀφιέρωμα τὸ ταλάντο του στὸν παιδικόκοσμο, μὲ οὐσιαστικὰ ἐπιτεύγματα τὰ ὥραία τοῦ διδασκαλίου παιδείας. ἔχουμε ὑπ' ὄψει μὰς τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ τοῦ «Ὁ Φίλος τοῦ Παιδιοῦ» ποὺ κυκλοφόρησε σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ καὶ ὥραία ἐκδοσὴ, μὲ πλούσια εἰκονογράφηση καὶ διαλεχτὸ περιεχόμενο, ποὺ δὲν συγκρίνῃ ἀνεπιδοκίμητα τὸ ἑλληνόπουλο.

ΠΡΟΣΠΕΡΟΣ

Ὁ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ εἰς τὶς 16.1.54 ὅθινας ἕνα νέο περιοδικὸ μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Φίλος τοῦ Παιδιοῦ». Τὸ περιοδικὸ αὐτό, ποὺ τὸ διεύθυνει ὁ γνωστὸς λογοτέχνης κ. Ἀλκ. Τροπαϊάτης, εἶναι ἐγκεκριμένο ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας καὶ ἀνυπολόγιστα πολὺ τὴν ἀληθοσύνην τοῦ «Παιδιοῦ» ποὺ τόσες γενεὲς ἔδραμε πνευματικὰ. Τὸ παιδικὸ αὐτὸ περιοδικὸ μὲ τὴν ὥραία του ἐμφάνισιν κα

PAINTER ΧΑΓΚΑΡΝΤ

ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Διασκευή : ΕΙΡ. ΦΩΤΕΙΝΟΥ--Εικόνες : Μ. ΡΑΜΦΟΥ

4ο

Ο Γουί κάθισε πάνω σ' ένα κούτσουρο κι' η 'Αάκα σέρβιρε το φαγητό του και στάθηκε πλάι του, ύποτακτική. 'Ο Φό έφερε ένα δεματάκι και τ' άνοιξε μπροστά στον πατέρα του. Είχε μέσα λίγη ξεραμένη άρμη της θάλασσας, που ο Γουί, κάποια μέρα που την ανάκατέψε τυχαία με το φαγητό του, βρήκε πως το έκανε νόστιμο. Έτσι ανάκάλυψε το άλατι.

—Πήγαινε, το φαγητό του, στον Πάγκ, είπε η 'Αάκα στο Φό, και να μείνεις εκεί ώσπου να σε φωνάξω.

Σάν έμειναν μόνοι, η 'Αάκα σίμωσε τον άντρα της και τον ρώτησε ανυπόμονα :

—Τι είπαν οι θεοί ; έδωσαν απάντηση στην προσευχή σου ;

—Ναι, γυναίκα ! Μιά πέτρα κύλησε από την κορφή του παγόδουνου και τσάκισε το κεφάλι του λύκου που πρόσφερα στους θεούς.

Η ΑΑΚΑ χτύπησε τα χέρια της με χαρά : Σκότωσες λύκο στο δρόμο σου ; 'Η καρδιά μου μου λέει, Γουί, πως είναι καλό σημάδι. 'Ο λύκος είναι ο Χέγκα κι' όπως σκότωσες το λύκο, θα σκοτώσης και το Χέγκα. Το τομάρι του θα γίνη πανωφόρι του Φό ! Και τούτο είναι καλό σημάδι, αφού μία μέρα η έξουσία του Χέγκα θάρβη στα χέρια του Φό.

Μιά έκφραση χαράς ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Γουί.

—Τα λόγια σου μου δίνουν δύναμη, είπε. Τώρα άμέσως θα βγώ να μαζέψω το λαό, να του πω πως θα καλέσω το Χέγκα σε μονομαχία ως το θάνατο.

—Πήγαινε, του είπε η 'Αάκα. 'Ο λαός θα χαρή, γιατί δεν βαστά πιά τη σκληρότητα και την τυραννία του Χέγκα.

Ο ΗΧΟΣ του βούκινου αναστάσωσε το χωριό. 'Ο Βίνι-βίνι, που τον έλεγαν τρεμουλιάρη — γιατί έτρεμε σαν το φύλλο κι' όταν ακόμα δεν ήταν τρομαγμένος— καλούσε το λαό σε σύναξη, για να συζητήσουν ή να μάθουν νέα.

Σ' ένα ίσιωμα, σε λίγη απόσταση από τις καλύβες, άρχισε να μαζεύεται ή φυλή : 'Ολοι, άντρες, γυναίκες, παιδιά, εκτός από μερικούς άρρωστους και γέρους. Ήταν εύχαριστημένοι στη σκέψη πως κάτι καινούργιο θάρχόταν να σπάση τη μονοτονία της ζωής τους.

Πότε-πότε, έδειχναν ο ένας στον άλλο τήμπούκα της μεγάλης σπηλιάς που έχασκε στον αντικρυνό βράχο. Ήταν ή κατοικία του Χέγκα του άρχηγου, τόπος ιερός, όπου μόνο με άδεια μπορούσε να πλησιάση κανένας...

Η ΑΑΚΑ, ακούγοντας το βούκινο, φόρεσε το μανδύα της και πήγε στον τόπο της σύναξης. Προχωρούσε αδιάφορη, νιώθοντας τα βλέμματα όλων καρφωμένα επάνω της. Ήταν ή γυναίκα του Γουί κι' είχε βγή ή φήμη πως ο Γουί, ο Δυνατός, ο Γουί, ο Μεγάλος Κυνηγός, θάκανε κάτι θαυμαστό, μα κανείς δεν ήξερε τί.

Η 'Αάκα είδε το γιό της, το Φό, να πηγαίνει μαζί με τον Πάγκ. Τους πλησίασε και στάθηκε κοντά τους, ανάμεσα στο πλήθος που στεκόταν ή κάθονταν, σε κύκλο, γύρω από ένα ελεύθερο χώρο, όπου χόρευαν καμιά φορά οι άντρες της φυλής, όταν είχαν άφθονες τροφές ή παρακολουθούσαν τους νέους να παλεύουν στον ήλιο, την άνοιξη, όταν ο καιρός ήταν άρκετά ζεστός.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : 'Η συνέχεια.

